« Οὐκ ἐπ' ἄρτῳ μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος ».

ΈΤΟΣ Α.' ΣΜΥΡΝΗ, τῇ 26 Φευρουαρίου 1858. Ἀριθ. 4. — *Ἔκδ. δευτ.*

Η ΚΑΛΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ. ΚΑΙ Η ΤΟΥ ΤΡΟΠΟΥ ΕΥΓΕΝΕΙΑ.

ΣΥΓΚΕΦΑΛΑΙΩΣΙΣ. (1)

Θεώρει μετὰ δυσπιστίας ἐκεῖνον ὅστις, ὅταν εἰσέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν του, ἀποβάλλει τὸ προσωπεῖον τῆς φιλοφρυσύνης, καὶ παύει τοῦ ἦναι νὰ ἀγαθὸς καὶ ἐπιεικής· ὁ τοιοῦτος εἶναι φίλαυτος.

2. Ὁ ἐν τῇ οἰκίᾳ του δεσπότης καὶ τύρανος, δὲν δύναται νὰ πράττῃ ἄλλως ἢ νὰ φορῇ τὸ προσωπεῖον τῆς χρηστότητος καὶ τῆς ἐπιεικείας παρὰ τοῖς ἄλλοις. Ὁ τοιοῦτος εἶναι ὑποκριτὴς πρὸς τοὺς φίλους του ὥςπερ καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἐν γένει.

3. Ὁ ἀληθῶς ἀγαπητὸς ἄνθρωπος θὰ ἦναι ἀγαπητότερος ἐν τῇ οἰκίᾳ του ἐν τῷ μέσῳ τῶν οἰκείων, τῆς συζύγου του καὶ τῶν τέκνων, παρ' ὅσον εἶναι ἐν τῇ κοινωνίᾳ.

4. Ὀφείλεις νὰ τιμᾷς, ν' ἀγαπᾷς, καὶ νὰ σέβεσαι τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα σου, ὁποῖοι καὶ ἂν ὦσι. Ὁ Θεὸς εἶπε, τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου».

5. Τὸ αὐτὸ χρεωστεῖς νὰ πράττῃς καὶ πρὸς τοὺς γονεῖς τῶν γονέων σου.

6. Ὁ Ἐρυθριῶν διὰ τοὺς ἁπλοῦς τρόπους τῶν γονέων του, διὰ τὴν πενίαν των, καὶ διὰ τὴν ἔλλειψιν τῆς συμπεριφορᾶς των, εἶναι ἀνόητος καὶ τοσοῦτον ἄφρων καὶ γελοῖος, ὅσον ὁ ἐπὶ πατραγαθίᾳ καυχόμενος, ἀλλ' εἶναι μᾶλλον ἀξιοκαταφρόνητος αὐτοῦ.

7. Ὁ περιφρονῶν τοὺς γονεῖς τοῦ περιφρονηθήσεται ἐν τῷ κόσμῳ.

8. Θὰ εὕρῃς πολλοὺς ἐν τῷ κόσμῳ φερομένους κακῶς πρὸς τοὺς γονεῖς των καὶ ἂν πράξῃς παρόμοια τούτοις, πρῶτοι αὐτοὶ θὰ σὲ κατακρίνωσιν.

9. Πῶς θέλεις νὰ πιςεύσῃ τις εἰς τὴν εἰλικρίνειαν τῆς φιλίας σου ὅταν μάθῃ ὅτι δὲν ἀγαπᾷς τοὺς γονεῖς σου ;

10. Πῶς θέλεις νὰ πιςεύωσιν οἱ ἄνθρωποι εἰς τὴν εἰλικρίνειαν τῶν τρόπων σου, ὅταν γνωρίσωσιν ὅτι εἶσαι τραχὺς καὶ βάρβαρος πρὸς τοὺς γονεῖς σου;

11. Πῶς θέλεις νὰ σοὶ χαρίζεται ὁ ξένος ὅταν μάθῃ ὅτι εἶσαι ἀχάριςος πρὸς τοὺς γεννήτοράς σου;

12. Ἡ γυνὴ ὀφείλει πρὸς τοὺς γονεῖς τοῦ ἀνδρός της τὸ αὐτὸ σέβας ὅπερ καὶ πρὸς τοὺς ἑαυτῆς. Τὸ αὐτὸ δὲ καὶ ὁ ἀνὴρ πρὸς τοὺς γονεῖς τῆς γυναικός του.

13. Τὸ ν' ἀγαπῶμεν τοὺς ἀξίους ἀγάπεις γονεῖς εἶναι καθῆκον λίαν εὔκολον, ἀλλὰ τὸ μεγαλεῖον τῆς ἀρετῆς συνίσταται εἰς τὸ νὰ τοὺς ἀγαπῶμεν καὶ ὅταν δὲν ἦναι ἄξιοι ἀγάπης.

14. Ὀφείλεις νὰ φέρεσαι πρὸς τοὺς γονεῖς σου κατὰ πάντας τοὺς κανόνας τοῦ εὐγενοῦς τρόπου τοὺς διδασκομένους ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ. Περιπλέον τοῖς χρεωςεῖς τὸ σέβας καὶ τὴν ὑποταγήν σου.

15. Ἀγάπα αὐτοὺς ἀγάπην ἀγνὴν καὶ ἀπηλλαγμένην πάσης ἰδιοτελείας.

16. Προσπάθει νὰ τοὺς εὐχαριςῇς ὅσον δύνασαι

17. Φρόντιζε ὑπὲρ αὐτῶν διηνεκῶς, καὶ μὴ ἀντιτείνῃς ποτὲ αὐτοῖς, ἐκτὸς ὅταν ἀναγκασθῇς εἰς τοῦτο διὰ τὸ συμφέρον τῆς οἰκογενείας, καὶ τότε

(1) Ἴδε τὴν συνέχειαν εἰς τὸ προηγούμενον φυλλάδιον.

κάμε αὐτὸ εὐγενῶς καὶ διὰ τῆς μεγαλειτέρας γλυκύτητος.

18. Ἐξέταξε εἰλικρινῶς τὰς ὀρέξεις καὶ ἐπιθυμίας των, ἔσο εὐαίσθητος εἰς τὰς λύπας των, καὶ κατάβαλλε πᾶσαν προσπάθειαν πρὸς παρηγορίαν των.

19. Γίνου πρὸς αὐτοὺς ὅσον δύνασαι καλοκἀγαθος.

20. Ὑπόφερε μεθ' ὑπομονῆς πάσας τὰς ἀσθενείας των, καὶ δείκνυε ὅτι δὲν βλέπεις τὰς ἐνοχλήσεις τὰς ὁποίας δυνατὸν νὰ σοὶ προξενῶσιν.

22. Προσπάθει διὰ τῶν περιποιήσεων καὶ τῆς φαιδρότητός σου ν' ἀπομακρύνῃς ἀπ' αὐτῶν τὴν ἰδέαν τοῦ θανάτου.

23. Μόνος ὁ ἀγενὴς καὶ χαμερπὴς ἄνθρωπος δύναται νὰ περιφρονήσῃ τοὺς γονεῖς του, διότι εἶναι πτωχοί.

24. Μόνος ὁ ἄξιος περιφρονήσεως ἀνόητος δύναται νὰ ἐρυθριᾷ διὰ τὴν ἁπλότητα τῶν ἠθῶν, καὶ τὴν ἔλλειψιν τῆς συμπεριφορᾶς τῶν γονέων του.

25. Ὁ κύριος κανὼν τῆς κοσμιότητος ὃν πρέπει νὰ τηρῇ τις ἐνώπιον τῶν τέκνων του εἶναι, νὰ μὴ δίδῃ αὐτοῖς ποτὲ κακὸν παράδειγμα, εἴτε λόγῳ εἴτε ἔργῳ.

26. Αἱ πρῶται ἐντυπώσεις τῆς νεότητος δὲν ἐξαλείφονται ποτὲ καὶ εἶναι τὰ πρῶτα στοιχεῖα τὰ ἀποτελοῦντα καλὸν ἢ κακὸν τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἀνθρώπου.

27. Τὸ τέκνον δὲν πρέπει νὰ γίνεται αὐτόπτης τῶν φιλονεικιῶν αἵτινες διεγείρονται μεταξὺ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς, ἔτι δὲ ὀλίγώτερον τῆς ἔριδος αὐτῶν.

28. Τὸ παιδίον ἔχει ἔμφυτον τὸ αἴσθημα τῆς δικαιοσύνης, ἂν λοιπὸν τιμωρῇς αὐτὸ ἀδίκως, βλάπτεις αὐτὸ ἠθικῶς.

29. Μὴ ἀποδίδεις εἰς ἄλλον ὅτι αὐτὸς εἶχε δικαίωμα νὰ λάβῃ.

30. Μὴ δείκνυε ἄδικον αἴσθημα προτιμήσεως διὰ τὸν μὲν πρὸς βλάβην τοῦ ἑτέρου, εἰ δὲ μὴ σπείρεις ἐν τῇ καρδίᾳ του σπόρον κακίας, ἥτις ἐστὶν ἡ ζηλοτοπία.

31. Ἔσο ἀγαθὸς καὶ εὐπροσήγορος καὶ ἐπίπληττε αὐτοὺς μετὰ πραότητος ἀλλ' ἢ ἀγαθότης σου ἂς μὴ μετατραπῇ εἰς ἀδυναμίαν.

32. Συγκράτει αὐτοὺς ἐντὸς τῶν καθηκόντων ἅτινα ὀφείλουσι πρὸς σὲ καὶ πρὸς τοὺς λοιποὺς συγγενεῖς των, ἀλλὰ μὴ πράττε τοῦτο βαρβάρως, διότι δὲν εἶναι χρεία νὰ σὲ φοβῶνται.

33. Ὁ φόβος καταπνίγει τὴν ἀγάπην, καὶ πρέπει τὰ τέκνα σου νὰ σὲ ἀγαπῶσιν.

34. Ὅ,τι ἂν πράξωσιν ὑπ' ἀγάπης ἔσεται πάντοτε καλῶς πεπραγμένον, ὅ,τι δὲ ὑπὸ φόβου κακῶς.

35. Συνείθιζέ τους ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας νὰ ὁμιλῶσι καλῶς τὴν γλῶσσαν.

36. Ἀπόφευγε νὰ τοὺς διδάξῃς τὴν παιδαριώδη διάλεκτον τῶν τροφῶν ἣν θ' ἀναγκασθοῦν νὰ λησμονήσωσι βραδύτερον· διότι τὸ τοιοῦτον φθείρει ἀνωφελῶς τὸ μνημονικόν των.

37. Δίδαξέ τους ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον τοὺς ἀσφαλεῖς κανόνας τοῦ εὐγενοῦς τρόπου, οὐ μόνον τοὺς μετὰ τῶν ξένων, ἀλλ' ἔτι καὶ τοὺς μετὰ τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας καὶ τῶν ὑπηρετῶν.

38. Μὴ μεταχειρίζεσαι πρὸς αὐτοὺς τὰς σωματικὰς ποινὰς, ἁρμοζούσας μόνον εἰς τὰ ζῶα.

39. Τιμώρησέ τους αὐστηρῶς ὅταν κακοποιῶσι τὰ ζῶα, διότι δύνανται νὰ συνειθίσωσιν εἰς τὴν σκληρότητα ὅπως καὶ εἰς πᾶν ἄλλο πρᾶγμα.

40. Τὸ σκληρὸν πρὸς τὰ ζῶα παιδίον θὰ ἦναι βραδύτερον σκληρὸν καὶ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους.

41. Ἂν ὑπ' ἀδυναμίας παραβλέπῃς τὰς ἰδιοτροπίας, τὰ σφάλματα καὶ τὰς ἀνοησίας των, θ' ἀπολέσῃς ταχέως πᾶσαν ἐξουσίαν ἣν εἶχες ἐπ' αὐτῶν, καὶ μὴ αἰτιᾶσαι ἄλλον ἢ σεαυτὸν ἂν γείνωσι, κακοὶ ἄνθρωποι.

42. Μὴ παραμελήσῃς μηδὲν, μηδεμίαν περίσκεψιν ὅπως καταστήσῃς τὴν καρδίαν των ἐπιδεκτικὴν πάσης ἠθικῆς, οἷον χρηστότητος, ἀγάπης, φιλανθρωπίας ἐπιεικείας, κτλ.

43. Οὗτοι εἰσὶ κατ' ἐμὲ οἱ κάλλιστοι κανόνες τοῦ εὐγενοῦς τρόπου καὶ τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς, τοὺς ὁποίους δύνασαι νὰ τοῖς διδάξῃς, διότι πάντα τὰ λοιπὰ σύγκεινται ἐκ τύπων εὐκόλων πρὸς μάθησιν, καὶ διὰ τοὺς ὁποίους δὲν ἀπαιτεῖται ἄλλο ἢ ὀλίγον μνημονικόν.

44. Δίδασκέ τους νὰ μὴ πειράζῃ ὁ εἷς τὸν ἄλλον, οὐδὲ νὰ ἐρίζωσιν πρὸς ἀλλήλους, νὰ χαρίζωνται καὶ νὰ ἀγαπῶνται ἀμοιβαίως, καὶ νὰ μὴ καταμηνύωσιν οἱ μὲν τοὺς δέ.

45. Ἔμπνεε αὐτοῖς τὴν ἀποστροφὴν τοῦ ψεύδους καὶ παντὸς τοῦ ἀντιβαίνοντος εἰς τὴν τιμιότητα καὶ τὴν εὐθύτητα.

46. Συνείθιζέ τους νὰ φυλάττωσι πολλὴν κοσμιότητα περὶ τὴν ἐνδυμασίαν, τοὺς λόγους καὶ τὰς πράξεις των, ν' ἀποφεύγωσι τὴν ἀργίαν καὶ τὰς κακίας ἃς γεννᾷ, οἷον τὴν ὀκνηρίαν, τὴν μωρολογίαν, τὴν κακολογίαν, κτλ.

47. Ν' ἀποφεύγωσι τὴν κακὴν συναναστροφὴν, καὶ νὰ μεταχειρίζωνται πολλὴν φρόνησιν καὶ περίσκεψιν εἰς τὴν φιλίαν των.

48. Ἐμπόδιζε τοὺς ἀνοήτους καὶ ἄφρονας τοῦ ἐνσπείρειν εἰς τὴν ψυχὴν αὐτῶν τὸ ἐξευτελίζον σπέρμα πασῶν τῶν δεισιδαιμονιῶν, τουτέστι νὰ πιστεύωσιν εἰς βρωκόλακας, στοιχεῖα, μάγους, μαντείας, μαγνητισμοὺς καὶ παρομοίας μωρολογίας, ἐπινοηθείσας ὑπὸ πτωχῶν τῷ πνεύματι ἢ ἀπατεώνων.

49. Ἐπαγρύπνει εἰς τὰ πάθη των καθ' ὅσων ἀναπτύσσονται ἐν τῇ νεαρᾷ αὐτῶν καρδίᾳ, ἵνα ἀποπνίγῃς τὰ κακὰ καὶ ἐμψυχόνῃς τὰ καλά.

50. Ἀπαγόρευε αὐτοῖς αὐστηρῶς τὴν ἀνάγνωσιν κακῶν βιβλίων.

61. Ὀνομάζω δὲ κακὰ βιβλία οὐ μόνον τὰ βλάπτοντα τὰ χρηστὰ ἤθη, ἀλλ' ἔτι καὶ τὰ μὴ ἀφίνοντα οὐδὲν εἰς νὴν ψυχὴν μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν.

52. Ἀπαγόρευε πρὸ πάντων εἰς τὰς θυγατέρας σου τὴν ἀνάγνωσιν τῶν μυθιστοριῶν. Καὶ τὰ κάλλιστα

πάντων δὲν δίδουσιν ἢ στερεοτάτας ἰδέας περὶ τοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἀληθοῦς βίου.

53. Ἡ νεᾶνις ψεύδεται ἐντελῶς τῶν ἐλπίδων της. διότι δὲν εὑρίσκει ἐν τῷ συζύγῳ της τὸν μυθιστορικὸν ἥρωα, ὃν αἱ ἀναγνώσεις αὐτῆς τὴν ἔκαμαν νὰ ὀνειροπολῇ ἐπὶ πολὺν χρόνον. Καὶ ἐκ τούτου δύναται νὰ προέλθῃ ἡ δυστυχία της καὶ ἐνίοτε ἡ καταισχύνη της.

54. Κάμνε ὥστε τὰ τέκνα σου νὰ φυλάττωσιν ἀκριβῶς ἐντὸς τῆς οἰκίας τὴν κοσμιότητα, τὴν εὐπρέπειαν καὶ τὴν εὐγένειαν, ἣν ὀφείλουν νὰ ἔχωσι βραδύτερον ἐν τῇ κοινωνίᾳ.

55. Ὅτι οἱ ἄνθρωποι ὀνομάζουσι *καλὴν ἀνατροφὴν* δὲν εἶναι ποσῶς ἡ ἀνατροφὴ τοῦ σχολείου ἢ τοῦ σχολείου τῶν ὑποτρόφων, ἀλλ' ἐκείνη ἧς διεγράψαμεν ἤδη κανόνας τινὰς, καὶ ἥτις ἀποκτᾶται μόνον διὰ τῆς καλῆς συναναστροφῆς.

56. Ἐν τῇ κοινωνίᾳ αἱ γυναῖκες εἶναι πολὺ πλέον τῶν ἀνδρῶν ἐκτεθειμέναι. Ἀνάθρεψον λοιπὸν τὰς θυγατέρας σου ἔχων πρὸ ὀφθαλμῶν τοῦτο, καὶ προσπάθει νὰ ἐγχαράξῃς ἐν τῷ νῷ καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῶν τὰς ἐξαιρέτους ταύτας συμβουλὰς τῆς Κυρίας Βυρτέλης. « Ὅταν γείνῃς μήτηρ, λέγει εἰς τὴν θυγατέρα της, μὴ δείκνυε εἰς τὰ τέκνα σου εἰμὴ μόνον καλὰ παραδείγματα. Αἱ ὁμιλίαι σου ἂς μὴ περιστρέφωνται ποσῶς εἰς τὰ τῆς ἐνδυμασίας. Ἐκδίωκε ἐκ τῆς συναναστροφῆς σου πάντας ἐκείνους τοὺς ματαιολόγους, οἵτινες διαφθείρουσιν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὰς συναναστροφάς μας· ἀντικατάστησον δὲ αὐτοὺς δι' ὀλίγων ἐκλεκτῶν ἀνθρώπων τοῦ εἴδους ἐκείνου τῶν φίλων οἵτινες δὲν ἀπατῶσι ποτὲ (διὰ τῶν καλῶν δηλαδὴ βιβλίων) ἐξ ὧν δύνασαι νὰ ἀρύεσαι ὠφελίμους διδασκαλίας. Ὠφελοῦ ἀπὸ τὰς ὥρας τῆς ἀργίας σου κοσμοῦσα τὴν ψυχὴν καὶ καλλιεργοῦσα τὴν κρίσιν σου, ἵνα γείνῃς ὁ φαεινὸς ὁδηγὸς τοῦ τέκνου σου. Ἡ δὲ θρησκεία ἔστω ἡ βάσις τῆς ἀναστροφῆς του, καὶ ἡ πρώτη τῶν σκέψεών του νὰ εὐχαριστῇ τὸν Θεὸν διότι ἔδωκεν αὐτῷ τόσον ἀγαθὴν μητέρα.»

57. Πᾶσα νεᾶνις τῆς ὁποίας ἡ μήτηρ ἠδυνήθη νὰ γείνῃ καὶ νὰ μείνῃ, ἡ μόνη πιστὴ φίλη της, δὲν ἔχει νὰ φοβῆται οὐδὲν ἐν τῇ κοινωνίᾳ. Ἀλλὰ χρεωστῶ νὰ εἴπω, ὅτι εἶναι πολὺ δύσκολον διὰ τὴν μητέρα νὰ φέρῃ τὸ πρόσωπον τοῦτο· διότι ἀπαιτεῖται νὰ ἔχῃ πολλὴν ἀγάπην, χρηστότητα καὶ ἐπιείκειαν διὰ τὸ τέκνον της, καὶ πρὸ πάντων πολλὴν λεπτότητα κρίσεως καὶ ὀξυδέρκειαν.

58. Ἡ γυνὴ πρέπει νὰ καταβάλλῃ τοσαύτας προσπαθείας ὅπως εὐχαριστῇ τὸν ἄνδρα της, ὅσας καὶ πρὸ τοῦ γάμου της. Τὸ αὐτὸ ὀφείλει νὰ πράττῃ καὶ ὁ ἀνὴρ πρὸς τὴν γυναῖκα.

59. Δὲν πρέπει οὔτε ὁ μὲν οὔτε ἡ δὲ νὰ ἐγγίζωσι τὴν φιλοτίαν ἑαυτῶν, διότι αἱ ἐκ τούτου προερχόμεναι πληγαὶ εἶναι αἱ πλέον ἀλγειναὶ καὶ δυσίατοι.

60. Πολλάκις γυνὴ κομψοτάτη καὶ χαριεστάτη πρὸ τοῦ γάμου τῆς παραμελεῖ ἑαυτὴν μέχρι ῥυπαρότητος, καὶ γίνεται ψυχρὰ καὶ ἄχαρις ὅταν ὑπανδρευθῇ. Ἐὰν δὲ τότε παύσῃ ὁ σύζυγός της νὰ τὴν ἀγαπᾷ ἀπώλεσε τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ παραπονῆται.

61. Τοῦτο ἐφαρμόζεται εἴς τε τὸν ἄνδρα καὶ τὴν γυναῖκα. Εἶναι δὲ δῆλον ὅτι ὅταν ἐγκαταλείψωμεν τὰ ἐπαγωγὰ θέλγητρα δι' ὧν ἠρέσαμεν, θὰ παύσωμεν τοῦ ἀρέσκειν·

62. Εἶναι σπάνιον νὰ κατέχωμεν ἀρετὴν ἀποχρῶσαν, ὥστε ν' ἀγαπῶμεν κατὰ χρέος ὅ,τι ἔπαυσε νὰ ἦναι ἀξιαγάπητον.

63. Ὅταν μεταξὺ δύω συζύγων δὲν μένῃ ἄλλο ἢ ὁ δεσμὸς τοῦ σεβασμοῦ, ὁ δεσμὸς οὗτος εἶναι λίαν ἐγγὺς τοῦ διαῤῥαγῆναι, καὶ τότε ὥρα καλὴ εἰς τὰς εὐφροσύνας τοῦ ὑμεναίου.

64. Ἡ μεταξὺ τῶν δύω συζύγων ἐλευθερία δὲν πρέπει νὰ προβῇ ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε νὰ καθάπτηται τῶν σωματικῶν αὐτῶν ἐλαττωμάτων ἐκ φύσεως ἢ ἐκ συμφορᾶς προελθόντων.

65. Οἱ σύζυγοι καὶ εἰς αὐτὰς ἔτι τὰς ὥρας τῆς μεγίστης οἰκειότητος πρέπει νὰ τηρῶσι τὴν αἰδημοσύνην.

66. Ἡ αἰδὼς, εἶπε σοφός τις, ἐστὶ τὸ κάλλιστον κόσμημα τῆς ἐναρέτου γυναικός.

67. Χάριν κοσμιότητος δὲν πρέπει νὰ ἐξέλθῃ λόγος ἀπότολμος ἐκ τοῦ στόματος τιμίας γυναικὸς, καὶ ἂν μόνον ὁ σύζυγός της μέλλῃ νὰ τὸν ἀκούσῃ Τὸ αὐτὸ ὀφείλεται καὶ παρὰ τοῦ ἀνδρός.

68. Ὁ ὑπὸ ἀνοησίας ἐκφαυλίσας ἀνὴρ τὸν νοῦν τῆς γυναικός του δὲν ἔχει πλέον τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ παραπονῆται ἂν αὕτη ἐξωκείλῃ εἰς κακίας.

69. Οἱ θεῖοι καὶ ἀνθρώπινοι νόμοι εἶπον, «Ἡ δὲ γυνὴ ἵνα φοβῆται τὸν ἄνδρα.» Ὀφείλει λοιπὸν αὕτη νὰ μεταχειρίζεται εἰς τοὺς λόγους καὶ τὰς πρᾶξεις της ὅσον δύναται γλυκύτητα καὶ ὑποταγὴν, ἂν ἦναι ἀνάγκη.

70 Ἀλλ' ἡ ὑποταγὴ αὕτη δὲν πρέπει νὰ καταντήσῃ μέχρις ἀδυναμίας καὶ δειλίας.

71. Ἡ ὑποταγὴ πρέπει νὰ παύσῃ ὅταν ὁ ἀνὴρ ἀπαιτῇ ἄδικα καὶ ἀντιβαίνοντα εἰς τὴν ἠθικὴν, τὴν ἀρετὴν ἢ τὴν τιμιότητα, καὶ εἰς τὰ ἱερὰ καθήκοντα τῆς οἰκογενείας.

72. Ὁ Θεὸς ἔδωκε τὴν γυναῖκα εἰς τὸν ἄνδρα διὰ νὰ ἦναι ἡ χηρὰ καὶ ἡ εὐδαιμονία τῆς οἰκογενείας· πρέπει λοιπὸν αὕτη νὰ δεχθῇ ἀσμένως τοῦτο.

73. Ἡ δύσροπος καὶ ὀργίλη γυνὴ, ἡ φίλερις ἡ πάντοτε σκυθρωπὴ καὶ κακότροπος, εἶναι ὁ κακὸς δαίμων τῆς κοινωνίας. Ἀφοῦ τοιαύτη οὖσα γίνεται μισητὴ εἰς τὸν ἄνδρα, τὰ τέκνα καὶ ἅπασαν τὴν οἰκογένειαν αὐτῆς, ποῦ θὰ ζητήσῃ τὴν εὐδαιμονίαν;

74. Ἡ γυνὴ ἔσεται πάντοτε σεβαστὴ ἐνόσῳ δύναται νὰ καλύπτεται εἰς τὰ ὄμματα τῶν ἄλλων ὑπὸ τὸν πέπλον τοῦ σεβασμοῦ ὃν ὁ σύζυγος ἀπονέμει πρὸς αὐτήν.

75. Ὁ ἀνὴρ ὀφείλει νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἡ γυνὴ εἶναι ὁμοία αὐτῷ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς φύσεως. Δὲν πρέπει λοιπὸν ν' ἀναλάβῃ τὸ ὕφος ἐκεῖνο τῆς ὑπεροχῆς καὶ τοῦ δεσποτισμοῦ, ὅπερ δὲν δεικνύει ἄλλο ἢ ἔλλειψιν ἀνατροφῆς.

76. Πᾶς ὅστις ἐπιδείκνυσιν ἐνώπιον τῶν ξένων τὸν οἰκιακὸν αὐτοῦ δεσποτισμὸν δὲν εἶναι ἄλλο ἢ μωρὸς καὶ ἄξιος περιφρονήσεως καὶ οἴκτου.

77. Ὁ ἀνὴρ πρέπει νὰ ἦναι πάντοτε καλὸς, πρᾷος, προσηνὴς, πλήρης ἐπιεικίας καὶ ἀγάπης πρὸς τὴν γυναῖκά του, καὶ θὰ τὴν ἀναγκάσῃ οὕτω νὰ γείνῃ ἀξία αὐτῶν.

78. Ἐὰν γυνή τις δεικνύει κλίσιν πρὸς τὴν ἀσωτείαν τοῦτο πολλάκις εἶναι σφάλμα τοῦ ἀνδρὸς, ὅστις δὲν τὴν ἐφώτισεν ἀρκούντως περὶ τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεώς του.

79. Ἐὰν ἀφοῦ τὴν διδάξῃ τὰ περὶ αὐτῆς, ἡ περὶ τὴν ἐνδυμασίαν καὶ τὰς ἡδονὰς ὄρεξίς της τὴν παραφέρῃ ἐπέκεινα τῶν ὁρίων τοῦ οἰκιακοῦ προϋπολογισμοῦ, πρέπει τότε νὰ ἐπέμβῃ ἡ ἐξουσία τοῦ ἀνδρὸς ὡς κυρίου τοῦ οἴκου, ἵνα καταπαύσῃ τὴν ἀταξίαν.

80. Ἡ γυνὴ δὲν πρέπει ποτὲ νὰ λησμονήσῃ ὅτι εἰς τὰς πλείσας περιστάσεις εἶναι ὑπεύθυνος περὶ τῆς εὐδαιμονίας τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῶν τέκνων της.

81. Ἐλεεινὴ εἶναι ἡ οἰκία ἔνθα ἡ μὲν ὄρνις ψάλλει, ὁ δὲ ἀλέκτωρ σιωπᾷ, λέγει ὁ Χαμφόρτιος (Champfort.)

(Ἕπεται συνέχεια).

Ο ΠΑΥΛΟΣ ΦΕΒΑΛ.

Μεταξὺ τῶν εὐγλώττων ἀνδρῶν οἵτινες ἀπεκάλυψαν τὰς λυπηρὰς καταχρήσεις καὶ παρεκτροπὰς τοῦ πολιτισμοῦ καὶ οἵτινες ἐξέφρασαν τὴν βαθεῖαν λύπην αὐτῶν ἐπὶ τῆς κοινωνικῆς καταστάσεως ἡμῶν διακρίνεται καὶ ὁ Παῦλος Φεβάλ.

Ὡς Ἰουβενάλης τῶν ἡμερῶν μας, ἄνευ οὐδενὸς ψιττακισμοῦ, ἀλλ' ἐκ τῶν γεγονότων ἐμπνεόμενος, καὶ ὑπ' ὄψιν ἔχων τοὺς δυστυχεῖς καὶ πιεζομένους κατέδειξεν ἡμῖν ἀφ' ἑτέρου τὴν εἰς τὰς ἀνωτέρας τάξεις διεφθαρμένην, ἀσεβῆ, καὶ ἡδονῶν κεκορεσμένην γενεάν, ἥτις σεμνύνεται ἐπὶ ἰδιοτελείᾳ καὶ ἐνασμενίζεται ἐπὶ ἀχρειότητι. Αἱ εἰκόνες του ἐγράφησαν κατὰ φύσιν, ἀπένειμεν εἰς τὸν λαὸν τὰς ἁπλοϊκὰς ἀρετάς του, εἰς τοὺς εὐπατρίδας τὴν πατροπαράδοτον χάριν καὶ καλοκἀγαθίαν των, καὶ εἰς τοὺς ἀρτιγεννήτους εὐγενεῖς, τὰ γελοῖα πάθη των καὶ τὴν ἀσχημίαν τῆς κακίας των.

Ὁ Παῦλος Φεβὰλ ἐγεννήθη τὴν 29 Σεπτεμβρίου 1817 εἰς Ρέδωνας (Rennes) τὴν ἀρχαίαν πρωτεύουσαν τοῦ δουκάτου τῆς Βρετανίας ἢ Δητανίας (Bretagne) τῆς Γαλλίας ἐκ γονέων ἐντίμων καὶ εὐϋπολήπτων. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του εἰσῆλθεν ὡς ὑπότροφος εἰς τὸ γυμνάσιον τῶν Ρεδώνων, ἀλλ' ὁ περιορισμὸς εὗτος ἐπενήργει εἰς τρόπον δυσάρεστον εἰς τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμά του, καὶ δὲν διεκρίθη πολὺ εἰς τὰς σπουδάς του.

Τὰ συμβάντα τοῦ 1830 ἀντήχησαν εἰς τρόπον κωμικοτραγικὸν εἰς τὸ γυμνάσιον τῶν Ρεδώνων. Ὁ Παῦλος Φεβὰλ ἤρχιζε τότε τὸ δέκατον τρίτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, οἱ δὲ συμμαθηταί του διηρέθησαν κατὰ πρῶτον εἰς δύω κόμματα, τὸ τῶν βασιλοφρόνων καὶ τὸ τῶν φιλελευθέρων. Καθ' ὅσον δὲ ἔφθανον αἱ εἰδήσεις, ἡ τρίχρους σημαία προσεκτᾶτο νέους ὀπαδοὺς, καὶ διὰ τὴν λευκὴν σημαίαν δὲν ἔμενον πλέον εἰμὴ ὀλίγοι τινὲς ἀφωσιωμένοι. Ὁ Φεβὰλ ὅμως ἐφύλαττε πεισματωδῶς τὸ λευκὸν ἐθνόσημον (cocarde) εἰς τὸ κάλυμμά του, καὶ ἐτραγώδει στεντορίᾳ τῇ φωνῇ *Ζήτω Ἐρρῖκος ὁ τέταρτος!* Διὰ τὴν θρασύτητά του ὅμως ταύτην πολλὰς ἐνετρίψαντο αὐτῷ πληγὰς οἱ τοῦ ἐναντίου κόμματος, καὶ ἠναγκάσθη διὰ τοῦτο νὰ ἐξέλθῃ προσωρινῶς τοῦ γυμνασίου τῶν Ρεδόνων. Δεκαεξαετὴς δὲ ἐγκατέλιπεν αὐτὸ ὁλοσχερῶς, ἵνα ἀκολουθήσῃ σειρὰν νομικῶν μαθημάτων ἐν τῇ νομικῇ σχολῇ, διότι σεβομένη τὰς ἀρχαίας παραδόσεις ἡ οἰκογένειά του ἠθέλησε ν' ἀναδείξῃ αὐτὸν νομοδιδάσκαλον.

Τελειώσας δὲ τὰς νομικὰς σπουδάς του ἤρξατο τῆς τέχνης ὡς δικηγόρος, χάρις εἴς τινα δικαστὴν ἀρχαῖον φίλον τοῦ πατρός του, ὅστις ἀνέθηκεν αὐτῷ τὴν δίκην ἑνὸς κακομοίρη, ὅστις εἶχε κλέψει δωδεκάδα ὀρνίθων. Τοῦτο ἦν σοβαρώτερον ἢ ὅσον φανταζεταί τις. Ὁ νέος δικηγόρος ἐκίνησεν εἰς δάκρυα γέλωτος ἀκροατήριον καὶ δικαστὰς, ἀλλ' ὁ ταλαίπωρος πελάτης του κατεδικάσθη.

Ἐκ τοιούτων προοιμίων ἀποθαρρυνθεὶς, ἀπεχαιρέτησε διὰ παντὸς τὴν δικηγορικὴν τὸ δέκατον ἔνατον ἄγων ἔτος τῆς ἡλικίας του, καὶ προσκληθεὶς ὑπό τινος μεμακρυσμένου μὲν, ἀλλὰ πλουσίου συγγενοῦς εἰς Παρισίους, εἰς τὴν προσφιλεστάτην αὐτῷ πόλιν, εἰς τὴν πρωτεύουσαν τοῦ πολιτισμοῦ, εἰς τὴν πόλιν τῶν θαυμάτων, ἀπῆλθεν ἐκεῖ περιχαρὴς καὶ πλήρης ἐλπίδων.

Ὁ προσκαλέσας αὐτὸν συγγενὴς ἦτο τραπεζίτης καὶ ἴσως ἐκ τῶν τιμιωτάτων, ἀλλ' ὁ φύσει ῥωμαντικὸς Παῦλος δὲν *ἔκαμε χωριὸ* μετ' αὐτοῦ. Αἱ τοκογλυφικαὶ πράξεις τῷ ἐπροξένουν ἀηδίαν, καὶ οὕτως ἀνεχώρησεν ἐκ τοῦ τραπεζίτου πρὶν ἢ μάθῃ νὰ καταστρώσῃ τὴν ἐλαχίστην διπλογραφικὴν μερίδα. Ἐντεῦθεν δὲ ἠκολούθησαν σειραὶ δυστυχιῶν διὰ τὸν καλότυχον συγγραφέα τοῦ *Υἱοῦ τοῦ Διαβόλου*, τῶν *Ἀποκρύφων τοῦ Λονδίνου* καὶ λοιπῶν ὡραίων μυθιστορημάτων. Ἔμεινεν εἰς τὸ ὕπαιθρον κενὰς ἔχων τὰς χεῖρας.

Τί λοιπὸν νὰ κάμῃ; Διὰ ν' ἀποφύγῃ τὰ ὀλέθρια ἀποτελέσματα τῆς δεινῆς ταύτης θέσεως, κατέφυγεν εἰς τὸν κάλαμόν του, καὶ περὶ τὸ 1840 πυρέσσων καὶ τρεμούσῃ χειρὶ γράψας φλογερὰς τινας σελίδας, ἐζήτησε νὰ τὰς πωλήσῃ εἰς κανένα συντάκτην ἐφημερίδος ἢ περιοδικοῦ εἰς τιμὴν βέβαια εὐτελεστάτην, ἀλλ' οὐδεὶς ἐδέχθη τὰς ἀγνώστους συγγραφάς του. Ἡ ἱματοθήκη του ἦτο πλήρης πολλῶν καὶ καλῶν ἐνδυμάτων, τὰ ὁποῖα ἐπώλησεν ἓν πρὸς ἕν, λέγων πάντοτε « Θὰ εὑρεθῇ κανεὶς νὰ μὲ ὑποδεχθῇ » καὶ πάλιν ὑπήγαινε νὰ κρούσῃ εἰς νέας θύρας, αἵτινες ὅμως δὲι ἠνοίγοντο δι' αὐτόν.

Ἀλλὰ τέλος ἠλέησεν αὐτὸν ἡ τύχη καὶ εὗρεν ὑπηρεσίαν ὡς διορθωτὴς τῶν τυπογραφικῶν δοκιμίων τῆς «*Ἀγγελιαφόρου*» ἐφημερίδος ἐκδιδομένης ὑπὸ τοῦ Θιέρσου. Ἀλλ' ἡ *Ἀγγελιαφόρος* δὲν ἦτο τόσον γενναία, διότι τῷ ἔδειδε μόνον πεντήκοντα φράγκα

κατὰ μῆνα· σχεδὸν τὸ ἕκτον τοῦ ὅ,τι ὠφελεῖται ἐκ τοῦ ἐλαχίστου μυθιστορικοῦ κεφαλαίου, ὁ συγγραφεὺς τῶν Ἀποκρύφων τοῦ Λονδίνου. Καὶ ὅμως περὶ πολλοῦ ἐπρεπε τὸν μισθὸν τοῦτον, ἀλλ' ἡ Ἀγγελιαφόρος ἦν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου. Ἀπέθανε! καὶ ἀφῆκε τὸν Παυλάκην ὀρφανὸν, καὶ εἰς τὸ μὴ περαιτέρω τῆς ἐνδείας καὶ ἀθλιότητος.

Ἅμα δὲ ἀνέλαβεν ἐκ βαρείας ἀσθενίας, προελθούσης ἐκ τῶν παθημάτων του, τοῦ κατέδη νὰ *τραβήξῃ* συναλλαγμα ἐπὶ τῆς μητρός του ὅλως πρωτοτυπον.

Τῇ γράφει ὅτι αἱ ὑποθέσεις του λαμβάνουσι νέαν φάσιν, καὶ ὅτι κατὰ συνέπειαν ἔπρεπε νὰ κοσμήσῃ τὴν κατοικίαν του μὲ τὰ προσήκοντα ἔπιπλα. « Στεῖλέ μου λοιπὸν, ἀγαπητή μοι μῆτερ, χρήματα, σινδόνια, χειρόματρα, προσκέφαλα, σκεπάσματα κτλ. καὶ πῶν ὅ,τι πωλεῖται ἀκριβὰ εἰς τοὺς Παρισίους διότι θέλω νὰ ἐφοδιασῶ ἕνα καινούριο κρεβάτι ἀπὸ μαόνι· νὰ μοῦ τὰ στείλῃς ὅσον τάχιστα »

Καινούριο κρεβάτι ἀπὸ μαόνι!

Τὸ στρῶμα καὶ τὰ παρεπόμενα αὐτοῦ ἔφθασαν σχεδὸν ταχυδρομικῶς, καὶ ὁ Παῦλος πωλήσας αὐτὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν, εὑρέθη κάτοχος σημαντικοῦ κεφαλαίου χρημάτων.

Ἀλλ' ἡ ἐποχὴ αὕτη κατ' ὀλίγον παρῆλθε, καὶ ὁ κάλαμος τοῦ Φεβὰλ καθίστατο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον γοητευτικὸς, πολυζήτητος καὶ πολλοῦ τιμώμενος, ἕως οὗ τὴν σήμερον συγκαταλέγεται μεταξὺ τῶν πρώτων μυθιστοριογράφων τοῦ αἰῶνος μας, καὶ ζῇ ἐν ἀνέσει καὶ πλούτῳ

Τὰ τοῦ Λονδίνου Ἀπόκρυφα, διὰ τὰ ὁποῖα ἠναγκάσθη νὰ μεταβῇ εἰς Λονδῖνον καὶ νὰ διατρίψῃ ἐκεῖ χρόνον τινὰ, ἐξεδόθησαν κατὰ πρῶτον ὑπὸ τὸ πλαστὸν ὄνομα τοῦ Σὶρ Φραγκίσκου Τρολόππου, καὶ τὸ σύγγραμμα τοῦτο ἔκαμε κρότον, ὅσον ὁποῖον δήποτε τῶν πρὸ αὐτοῦ.

Ἐν Λονδίνῳ ἐσχετίσθη μετὰ προσώπων ἐξόχων, Γάλλων τε καὶ Ἄγγλων, ἀλλ' οἱ τελευταῖοι οὗτοι ἐπεδείκνυον αὐτῷ μόνον τὴν ἐπαινετὴν ὄψιν τοῦ πράγματος, κρύπτοντες μετὰ προσοχῆς τὰ ψεκτὰ καὶ ἀποτρόπαια τῆς πατρίδος των· ἵνα λοιπὸν ἀρύσηται ὕλην ποικιλωτέραν, κατέφυγεν εἰς τὴν συνδρομὴν ἀσυνομικοῦ ἄργου, ὅστις ἐφώτιζεν αὐτὸν ἀντὶ μιᾶς γινέας τὴν ἡμέραν καὶ περὶ τῶν ἔργων τοῦ ἄρχοντος τοῦ σκότους.

Ναὶ, τὸ Λονδῖνον καλύπτει ἐν ἑαυτῷ ἀπόῤῥητα ὑπερτεροῦντα καὶ τὰ τῶν Παρισίων κατὰ τὴν βδελυρότητα, τοσοῦτον ὥστε τὸ φρικῶδες αὐτῶν ἀπαλλάττει αὐτὰ τῆς δημοσιεύσεως· διότι ὑπάρχουσι πληγαὶ τοσοῦτον συγγεραὶ, ὥστε πρέπει νὰ κρύπτωνται, καὶ αἰσχρότητες τοσοῦτον μιαραὶ ὥστε πρέπει νὰ σιωπῶνται.

Τοῦ γιγαντώδους καὶ τεραστίου τούτου Μυθιστορήματος αἱ σελίδες θέλουν φαίνεσθαι ἐκπληκτικώτεραι καθ' ὅσον προχωρεῖ ἡ διήγησις· ὁμολογητέον δὲ ὅτι ἐστὶ σάτυρα πικροτάτη.

—

ΛΟΝΔΙΝΟΥ ΑΠΟΚΡΥΦΑ.

Δ'. ΕΚ ΤΟΥ ΕΙΣΟΡΑΝ ΓΙΝΕΤΑΙ ΤΟ ΕΡΑΝ.

Ἅπαντες οἱ κατὰ τὸν συρμὸν βιῶντες κάτοικοι τοῦ Λονδίνου, εἶχον νὰ κάμουν ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα περὶ τοῦ προκειμένου γάμου τοῦ Ῥιου-Σάντου μετὰ τῆς Λαίδης Ὠφελείας Βερνούδης, κομήσσης τοῦ Δερβῆ. Τὸ ζεῦγος εθεωρήθη *ταιριαστον*, καὶ ὅμως ὁ γάμος δὲν ἐτελέσθη· ὁ Ῥιο-Σάντος ἐκήρυξεν ἀνοφανδὸν ὅτι ἀπερρίφθη ἡ πρότασίς του, καὶ τινὲς μὲν ἐπίστευσαν εἰς τὴν διακήρυξιν του ταυτην, ἄλλοι δὲ παλιν ἐφρόνουν ὅτι ἐπέτυχεν ὑπὲρ τὸ δέον.

Ὁ Ῥιο-Σαντος ἐνεκλιματίσθη ἤδη ἐν τῇ πρωτευούσῃ ἡμῶν. Τὴν φαντασιώδη, τὴν ἐκπληκτικὴν ὑπεροχὴν, ἣν κατὰ τὴν ἐμφάνισίν του ἀπέδωκεν αὐτῷ ἡ φήμη, ἐδικαίωσεν ἤδη ἡ πεῖρα· ἦν ὄντως ἄξιος τῆς δόξης του. Αἱ τῆς ὑψηλῆς περιωπῆς οἴθουσαι τὸν ἀφήρπαζον ἀπ' ἀλλήλων, καὶ τὰ δυο ἀριστοκρατικὰ κόμματα διεφιλονείκουν τὴν προτίμησίν του.

Αἱ τῶν ἑκατομμυριούχων τραπεζιτῶν θυγατέρες ἐθυσιάζον τὸ πᾶν, προσπαθοῦσαι νὰ διεγείρωσι τὴν ζηλοτυπιαν τῶν θυγατέρων τῶν πυργοδεσποτῶν (chatilain) τῆς Πλατείας Βελγράβης, καὶ ἡ ἀντιζηλία αὕτη μετεβάλλετο εἰς ἔχθραν· ἀλλ' ὁ μαρκέσιος διήρχετο ἀτάραχος καὶ γαληνιος διὰ μέσου τοῦ πρὸς ἀλλήλους μίσους αὐτῶν· ἐσύχναζε μάλλον εἰς τὸ Δυτικὸν Ἄκρον, διότι τὰ ἤθη τῆς εὐγενικῆς συνοικίας ἐναργάλιζον ὁποσοῦν τὰς ἀριστοκρατικὰς τάσεις τοῦ χαρακτῆρός του· ἀλλὰ δὲν κατεφρόνει παντελῶς τὸ Ἄστυ, καὶ πολὺ ὀλιγώτερον τοὺς χοροὺς καὶ τὰ συμπόσια τοῦ Οὐϊγκικοῦ κόμματος· ἐν ἑνὶ λόγῳ ἡ ἐκλεκτικὴ φιλοσοφία δὲν ἀποδοκιμάζεται εἰμὴ ὑπὸ τῶν σχολαστικῶν καὶ ἀνοήτων φιλοσόφων τῶν ἡμετέρων σχολῶν.

Ὁ Ῥιο Σάντος δὲν ἦτο οὔτε μέλος τῆς βουλῆς, οὔτε κλυτοτέχνης, οὔτε διδάκτωρ ἐπιστήμης· ἴσως ἦν κατώτερος τούτων, ἀλλὰ τοὐλάχιστον ἀπέφευγε τὰς τρεῖς ταύτας κατηγορίας· ἢ ἄλλως εἰπεῖν, δὲν ἦτο ἐκ τῶν ὅ,τι συνήθως εἰσὶν ἄνθρωποι ἐν τῇ κεινωνίᾳ, φέροντες οἱονεὶ ἐπὶ τοῦ μετώπου των τὴν ἐπιγραφὴν των ὡς ἰατρικὸν τοῦ φαρμακοπωλείου. Καὶ τοῦτο ἀναμφισβήτως ἔδιδεν αὐτῷ τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ μιμῆται τὴν μέλισσαν· νὰ ἐκλέγῃ οὐδὲν ἀποκλείων.

Τὸ προφανὲς ἐπαγγελμά του ἦτο τὸ νὰ ἦναι Μαρκέσιος, ἑκατομμυριόπλουτος καὶ περίβλεπτος. Ἡμεῖς δὲν γνωριζομεν ἐπάγγελμα ἐπιθυμητότερον τούτου. Ἀδύνατον νὰ ἐκφράσῃ τις τὴν ὑπέρμετρον δαπάνην πνεύματος καὶ διπλωματίας, ἣν ἔκαμαν ἀμφότερα τὰ κόμματα ἵνα προσελκύσωσιν αὐτὸν εἰς τὸ μέρος των· εὑρέθησαν κυρίαι αἵτινες ἀφωσιώθησαν πρὸς αὐτὸν ὡς ἀληθεῖς Ῥωμαῖαι, καὶ δέσποιναι ὑπωσοῦν ἡλικιωμέναι, αἵτινες ἐξύφανον ὑπὲρ αὐτοῦ σχέδια θαυμάσια Λογιωτατίνη τις τῶν Οὐϊγκεσσῶν (uhiggess) πρεέβη ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ ζητήσῃ τὴν ἄδειαν του ὅπως καταστήσῃ αὐτὸν ἔνδοξον διὰ μυθιστορήματος, διῃρημένου εἰς δεκατέσσαρα μέρη, ἓξ τόμους, σχήματος ὀγδόου. Ὁ Ῥιο-Σάντος ἔδειξεν εὐγνωμοσύνην

πρὸς τὰς νέας κυρίας διὰ τὴν ἀφοσιωσίν των, ἄγνοιαν πρὸς τὰ σχέδια τῶν δεσποινῶν, καὶ προσήνεγκε δῶρον καπνοσυριγγα Τουσκιακὴν εἰς τὴν λογιωτατίνην, παρακαλῶν αὐτὴν νὰ δοξάσῃ διὰ τῶν συγγραμμάτων της ὅλον τὸν κόσμον ἐκτὸς αὐτοῦ.

Ἐν τούτοις διῆγε βίον αὐστηρῶς συμμοφιλῆ, ὅσον δύναται νὰ φαντασθῇ τις. Αὐτὸς μόνος ἐχρησιμοδότε δεποτικῶς τὰ τοῦ συρμοῦ καὶ τῆς φλοκαλίας καθ' ὅλα τὰ πράγματα. Ἀνέφερον τοὺς λόγους του μετ' εὐλαβείας, καὶ ὅταν τυχὸν δὲν ὑπῆχον ἰδικοῖτου, καλοκἀγαθοι ψυχαὶ ἐδανειζον αὐτῷ ἐφευρίσκουσαι ἄλλους.

Μετὰ τὴν κόμησσαν Δερβῆ ἠράσθη καὶ ἄλλων βέβαια· ἀλλ' ἤθελεν εἶναι λιαν ἐργῶδες νὰ θέλωμεν ν' ἀπαριθμήσωμεν πᾶσαν παρεκτροπήν του.

Ἡμέραν τινὰ ἀπήντησε τὴν Μὶς Μαρίαν Τρέβωρ, καὶ τὸ ὠχρὸν, ἐσερημένον ζωηρότητος, καὶ ἐνάεριον ἐκεῖνο κοράσιον τῷ ἐφάνη ἀνάξιον προσοχῆς· καὶ ἴσως οὐδ' ἐσυλλογίσθη αὐτό· ἀλλ' ἡ Μαρία ἠσθάνθη ἀνησυχίαν ἐνώπιον τοῦ ἀνθρώπου τούτου, τοῦ ὁποίου ἡ ἀλλόκοτος φήμη ἐνέπνεε φόβον εἰς τὴν φύσει δειλὴν καρδίαν της· Συνυπαντήθησαν καὶ δευτέραν φορὰν, καὶ τὴν φορὰν ταύτην ἡ Μὶς Μαρία ἐψιθύρισεν· ἡ δὲ γλυκεῖα μὲν ἀλλ' ἀσθενὴς φωνή της, ἐφίψατο τοῦ ὠτὸς τοῦ 'Ριο Σάντου ὡς ἦχος ἀτήμαντος. Ὁ 'Ριο-Σάντος ὡμίλησε, καὶ ἡ ῥωμαλαία καὶ σοβαρὰ φωνή του ἔπληξε θυμαλγῶς τὴν ἀκοὴν τῆς Μὶς Τρέβωρ. Διὰ τί; Οὐδ' αὐτὴ τὸ εὗρε.

Τέλος καὶ τρίτην φορὰν συναπαντήθησαν ἐν τινι ἑσπερινῇ συναυλίᾳ (Concert) εἰς τὸ μέγαρον τῆς Λαίδης Ὠφελείας. Τὴν ἑσπέραν ταύτην ὁ 'Ριο-Σάντος ἦν ὠχρὸς καὶ σιωπηλὸς, καὶ χωὶς νὰ βλέπῃ κανένα περιέστρεφε βλέμματα ῥεμβασμοῦ, ἡ δὲ Μὶς Τρέβωρ καθημένη πλησίον τῆς Μὶς Ἀρτέμιδος Στευάρτου, τῆς καλλίστης φίλης της, ἔν τινι αἰθούσῃ χαρτοφορίας, εἰς ἣν δὲν εἶχεν ἔτι εἰσβάλει ἡ συμμορία τῶν χαρτοφόρων, συνωμίλει σιγαλέως. Ἡ Ἄρτεμις ἦν ἐξαδέλφη, καὶ ὑπῆρξε νηπιακὸς σύντροφος τοῦ Φραγκίσκου Περσηβάλου, ὃν ταξείδιον εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν ἐκράτει μακρὰν τῆς Μὶς Τρέβωρ τῆς μνηστῆς του, καὶ φυσικῷ τῷ λόγῳ αἱ δύω νεάνιδες ὡμίλουν περὶ αὐτοῦ. Ὁ 'Ριο-Σάντος ἐστηριγμένος εἴς τινα κίονα ἡμιεξέχοντα ἐπὶ τοῦ τοίχου καὶ ἡμικρύπτοντα αὐτὸ, ἦν ἀρκετὰ πλησίον ὥστε νὰ ἀκούῃ, ἀλλὰ δὲν ἤκουεν. Ἡ Μαρία εἶχεν ἐσραμμένα πρὸς αὐτὸν τὰ νῶτα καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν βλέπῃ. Ἀνεπαισθήτως αἱ δύω νεάνιδες, αἵτινες κατ' ἀρχὰς ὡμίλουν σιωπηλὰ, ἔπαυσαν τοῦ νὰ συστέλλωσι τὴν φωνήν των, διότι ἐνόμιζον ἑαυτὰς μακρὰν παντὸς ἀδιακρίτου ἀκροατοῦ Ἡ συνομιλία αὐτῶν ἔφθασεν ὡς ψιθυρισμὸς μέχρι τῶν ὤτων τοῦ 'Ριο-Σάντου· ἀλλ' οὗτος οὐδόλως προσέχων αὐταῖς ἐξηκολούθει τὴν ὀνειροπόλησίν του, δραττόμενος τῆς ἀνέσεως ἣν ἡ περίεργος πληθὺς ἄφινεν αὐτῷ τὴν σιγμὴν ταύτην. Διότι ὁ 'Ριο-Σάντος ἦν ὀνειροπόλος μὲ ὅλα τὰ σωστά του· τουλάχιστον κατὰ καιροὺς, καὶ ἐξ ὅλων τῶν ἡδονῶν του ἴσως ἡ τῆς ὀνειροπολήσεως ἦν ἡ προσφιλεστάτη εἰς αὐτόν. Τὰς σιγμὰς λοιπὸν τῆς γλυκυθύμου ταύτης ἐκστάσεως ἐπερίμενε πάντοτε μετ' ἀνυπομονησίας. Ἐβυθίζετο εἰς αὐτὴν ἐξ ὅλης ψυχῆς. καὶ εὕρισκεν ἐν αὐτῇ μέθην ἀγαλλιάσεως γαληνιαίας καὶ ἀπείρου, καὶ τοιαύτην ὁποίαν αἱ ὑλικαὶ ἀπολαύσεις δὲν δύνανται νὰ παρέχωσιν.

Ἐννοεῖται, βέβαια, ὅτι ὁ 'Ριο-Σάντος δὲν ἐξέλεγε συνήθως τὸν θόρυβον τῆς εὐθυμίας ἵνα ἀποκοιμηθῇ· ὀνειροπολῶν ἠδυπαθῶς, ἀλλ' ἡ μουσικὴ τῆς συναυλίας δὲν ἦτο ποσῶς ἀποσφόρος εἰς τὰς τοιαύτας ἐκστάσεις του. Ἡ μελῳδία τῆς μουσικῆς ἁρπάζουσα αὐτὸν, τὸν μετεσίβαζεν εἴς τινα δώματα τῆς μαγικῆς οἰκοδομῆς του, εἰς τὰ ὁποῖα ἡ σιωπὴ δὲν τὸν ὡδήγει· εἰς τὰ ὄνειρά του ἀνεκάλει μετὰ χαρᾶς τὰς ἐνθυμήσεις του, ἡ δὲ μουσικὴ διεγείρουσα αὐτὰς τερπνοτάτας ἐπεδείκνυεν αὐτῷ ὡς σκιὰν προσφιλῆ καὶ ἀμυδρῶς φαινομένην, τὸν γλυκὺν, τὸν ἄφατον ἔρωτα ὅστις πρῶτον ἔκαμε τὴν καρδίαν του νὰ πάλλῃ, καὶ ἐνεφύσησε τὴν πυρίνην πνοήν του ἐπὶ τῆς ἀδιαφορίας τῶν νεαρῶν χρόνων.

Τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ 'Ριο-Σάντος ὀνειροπόλει καὶ ὀνειροπόλει περὶ ἔρωτος· ἔβλεπεν εἰς τὸν μεμακρυσμένον ἐκεῖνον ἀντικατοπτρισμὸν, τὸν ὁποῖον ἡ ἔκστασις παρουσιάζει εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ψυχῆς ὡς θεατρικὴν σκηνογραφίαν, ἔβλεπε ξανθὸν κοράσιον τὸ ὁποῖον ἀνύψου πρὸς αὐτὸν τὸ ἀγγελικὸν βλέμμα του, ἀνύποπτον, ἁπαλὸν, καὶ δειλόν. Ἡ ὀρχήστρα παρηκολούθει μελῳδίαν ἔχουσαν ὡς βάσιν ἕνα ἐξ ἐκείνων τῶν περιπαθῶν σκοπῶν, οὓς συνθέτουσιν εἰς τοὺς ἀγροὺς καὶ τὰ δάση οἱ φοιβόληπτοι ῥαψῳδοὶ τῆς εὐθαλοῦς Ἰρλανδίας.

Ἤθελεν εἰπεῖ τις ὅτι τὸ μελῴδημα τοῦτο εἶχεν ἄμεσον σχέσιν πρὸς τὴν νεάνιδα, καὶ τοῦτο ἦν ἐνδεχόμενον, διότι ἐπρόκειτο περὶ ἀναμνήσεως. Ἡ ὄψις τοῦ 'Ριο-Σάντου ἐξέφραζε παραφορὰν ἀγαλλιάσεως ἀναμεμιγμένης μετὰ θλίψεως.

Ὅτε ἡ ὀρχήστρα ἐκάλυψε διὰ τῆς τελευταίας ἁρμονίας τὰς τελευταίας δυνήσεις τῆς φωνῆς τοῦ ἀοιδοῦ, ἐκ τῶν μακρῶν καὶ ἡμικεκλιμένων βλεφαρίδων του κατέῤῥευσεν ἓν δάκρυ.

— Μαρία, ὦ γλυκεῖά μου Μαρία ! . . ἐψιθύρισε.

— Τάλαινα Μαρία ἐφώνησε ταυτοχρόνως ἡ Μὶς Ἄρτεμις Στευάρτη, ἡ νεᾶνις μεθ' ἧς συνωμίλει ἡ Μὶς Τρέβωρ.

Ἔπειτα προσέθηκε μετὰ μικροῦ γέλωτος.

— Τὸν ἀγαπᾷς λοιπὸν πολύ ;

Εἰς τὴν λέξιν Μαρία, ὁ 'Ριο-Σάντος ἠνέῳξε τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ τὸ βλέμμα του ἔπεσε κατ' εὐθεῖαν ἐπὶ τοῦ χαρίεντος πλαγίου τοῦ προσώπου της. Οἱ ἄνθρωποι, καὶ ἐξ ὅλων τῶν ἀνθρώπων οἱ ἔχοντες τὴν φαντασίαν ἀχαλίνωτον καὶ ἀκανόνιστον, καὶ συνειθισμένην νὰ πλανᾶται ὅπου θέλῃ, δύνανται να ἴδωσι τὸ αὐτὸ πρᾶγμα ὑπὸ διαφόρους ὄψεις καὶ πολλάκις ὅλως ἀντιθέτους. Ἡ στιγμιαία ἐντύπωσις μεταβάλλει οὕτως εἰπεῖν, τὸ πρίσμα δι' οὗ βλέπουσι. Μεταξὺ τοῦ ὀφθαλμοῦ αὐτῶν καὶ τοῦ ὁρωμένου πράγματος συμβαίνει εἶδος διαθάσεως ἀνεξηγήτου, ἥτις δύναται νὰ καλλύνῃ τὴν ἀσχημίαν, καὶ ν' ἀσχημίζῃ τὴν καλλονήν. Ὁ 'Ριο-Σάντος εἶχεν ἰδεῖ τὴν Μαρίαν καὶ ἄλλοτε, καὶ ὅμως τῷ ἐφάνη ὅτι τὴν ἔβλεπε κατὰ πρώτην φορὰν. Ἴσως τὸ ἀῤῥὲν καὶ χαρίεν μειδίαμα τῆς Μὶς Τρέβωρ εὑρέθη προσφυὲς εἰς τὸ ὄνειρον ἐν ᾧ ἦτο βεβυθισμένος τὴν σιγμὴν ταύτην, ἴσως δὲ καὶ μικρά τις ὁμοιότης προστεθειμένη εἰς τὸ ὄνομα τῆς Μαρίας, ἔφερεν εἰς τὸν ὕψιστον βαθμὸν τῆς γλυκυθυμίας τὴν φαντασίαν τοῦ μαρκεσίου. Διὰ ταύτην λοιπὸν ἢ δι' ἄλλην αἰτίαν, ἠσθάνθη τὴν καρδίαν του σκιρτῶσαν καὶ ῥιπτομένην πρὸς τὴν ἐρασμίαν νεάνιδα, ἥτις ἐσωματοποίει οὕτω τὴν φαντασίαν τῆς στιγμῆς ἐκείνης. Προσήλωσεν ἐπ' αὐτῆς τὸ βλέμμα του ὡς ἐπὶ λείας προσεγγιζούσης, καὶ βέβαιος ὢν περὶ τοῦ θριάμβου του, δὲν ἐφρόντισε κἂν τὰ περὶ τούτου.

Ἡ Μὶς Τρέβωρ ἐδίστασεν ἐπ' ὀλίγον εἰς τὴν ἐρώτησιν τῆς Ἀρτεμιδος.

Διατελῶ περίλυπος ἀφ' ὅτου ἀνεχώρησε, καὶ περιμένω ἀνυπομόνως τὴν ἐπιστροφήν του, εἶπεν ἐπὶ τέλους.

Ὁ 'Ριο-Σάντος ἤκουε μεθ' ἡδονῆς τὴν ἁρμονίαν τῆς φωνῆς ἐκείνης ἣν εἶχε περιφρονήσει τὴν προτεραίαν· ἐθαύμασε τὴν γλυκύτητα αὐτῆς, καὶ τὸ ἀσθενὲς τοῦ ἤχου αὐτῆς τὸν κατεγοήτευσε, διότι ἔκρουσε χορδὴν λησμονηθεῖσαν, καὶ πρὸ ἐτῶν μένουσαν ἀνέπαφον ἐν τινι σκοτεινῇ γονίᾳ τῆς μνήμης του.

Κινηθέντος αὐτοῦ ἡ Μὶς Τρέβωρ ἐσράφη, καὶ ἡ ὠχρὰ παρειὰ ἐγένετο πορφυρᾶ· ἐνόησεν ὅτι ἡ ἀπόκρισίς της εἶχεν ἀκουσθῆ· ἔπειτα δὲ κυριευθεῖσα πάλιν ὑπὸ τοῦ ἐμφύτου τρόμου ὃν εἶχεν ἤδη αἰσθανθῆ εἰς τὴν πρώτην θέαν τοῦ μαρκεσίου, ἐρίγησεν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, καὶ συνέσφιγξε τὸν βραχίονα τῆς Ἀρτέμιδος.

—Ἐλθὲ εἶπε, παρασύρουσα τὴν φίλην της πρὸς τοὺς θαλάμους ὅπου ἡ συναυλία συνεκροτεῖτο.

—Μήπως εἶδες κανένα ὄφιν ὄπισθεν τῆς ἕδρας σου; εἶπεν ἀσεϊζομένη ἡ Μὶς Στευάρτη.

—Εἶδον ἕνα ἄνθρωπον... ἐτραύλισεν ἡ Μαρια. Ἡ Ἄρτεμις ἐστράφη καὶ αὐτὴ, καὶ εἶδε τὸ διάπυρον βλέμμα τοῦ Ῥιο-Σάντου, τὸ ὁποῖον ἠκολούθει τὴν ἀποχωροῦσαν σύντροφόν της, καὶ κατηφίασε.— Πῶς σὲ βλέπει! εἶπε μετ' ἀφελοῦς ζηλοτυπίας.— Ἀπὸ τὸ βλέμμα του πρὸς σὲ νομιζει τις ὅτι βλέπει ἀκτῖνα πυρός.

Τὴν Μαρίαν κατέλαβε τρόμος σφοδρότερος. Ὁ Ῥιο-Σάντος ἀφήσας τὸν κίονά του, ἦλθε καὶ ἔλαβε κατοχὴν τῆς ἕδρας τῆς ἄρτι κατεχομένης ὑπὸ τῆς Μὶς Τρέβωρ. Ἔμεινε δὲ ὥραν πολλὴν, καὶ δὲν εἰσῆλθεν εἰς τοὺς θαλάμους τῆς συναυλίας, εἰμὴ ὅτε τὸ πλῆθος τῶν χαρτοφόρων εἰσέβαλεν εἰς τὴν αἴθουσαν

—Τάλαινα Μαρια! ἐψιθύρισεν ἐγειρόμενος· ἔκτοτε δὲν ἠγάπησα ποτὲ τόσον . . . .

Μετά τινας ἡμέρας ὁ Ῥιο-Σάντος ἐπαρουσιάσθη εἰς τὴν Λαίδη Καμβέλλην καὶ εἰς τὸν λόρδον Τρέβωρ. Ἡ Λαίδη Καμβέλλη ἦτο ἡ καταλληλοτάτη εἰς τὸ νὰ ἐκτιμήσῃ ὅλα τὰ ἔξοχα προτερήματα τοῦ μαρκεσίου· ἐφάνη περιχαρὴς διότι αὐτὸς ἤρξατο τῆς γνωριμίας καὶ προεῖδεν ὅτι ἐκ τούτου ἡ ἐν τῇ κοινωνίᾳ ὑπεροχὴ αὐτῆς ἔμελλε νὰ λάβῃ νέαν αὔξησιν.

Καὶ τῷ ὄντι, διότι τὸ μέγαρον Τρέβωρ ἐγένετο παρευθὺς τὸ ἐνδιαίτημα τοῦ συρμοῦ, καὶ πάντες ἐπεθύμουν νὰ παρουσιασθῶσι ἐκεῖ, καὶ οἱ νέοι κύριοι τοὺς ὁποίους εἴδομεν φθάσαντας εἰς Λονδῖνον σχεδὸν ταυτοχρόνως μετὰ τοῦ Ῥιο-Σάντου, ἦσαν ἐκ τῶν πρώτων οἵτινες παρεκάλεσαν νὰ λάβωσι τὴν τιμὴν ταύτην. Καὶ βέβαια ὁ ταγματάρχης Βόρουχαμ, ὁ Δόκτωρ Μύλλερ, ὁ Σὶρ Παῦλος Οὐατερφίλδης, καὶ ὁ εὐειδὴς Ἱππότης Ἄγγελος Βέμβος, ἦσαν ἄνθρωποι οὐδαμοῦ εὑρίσκοντες τὴν θύραν κλειστήν.

Μόλις εἰσελθόντες εἰς τὴν οἰκίαν Τρέβωρ, περιεκύκλωσαν τὴν Λαίδην Καμβέλλην θεραπεύοντες αὐτὴν μετὰ μεγίστης προθυμίας καὶ ἐγκαρτερήσεως. Οἱ κύριοι οὗτοι ἐφαίνοντο μὲν ἐσχετισμένοι πρὸς ἀλλήλους τυχαίως καὶ ἐπιπολαίως, ὅπως εὐκόλως δύνατει νὰ σχετισθῇ τις ἐν τῷ κόσμῳ, ἀλλὰ δὲν ἐφαίνετο μεταξὺ αὐτῶν ὑπάρχουσα ἰδιαιτέρα καὶ στενὴ φιλία· καὶ ὅμως ἤθελε νομίσει τις ὅτι εἶχον συνυποχρεωθῆ ὅπως προαξωσι τὰ συμφέροντα τοῦ Ῥιο-Σάντου παρὰ τῇ Λαίδῃ Καμβέλλῃ.— ἴσως κατὰ συμβεβηκός....

Ἄλλως τε ὁ 'Ριο-Σάντος οὐδεμίαν εἶχεν ἀνάγκην βοηθείας, διότι ὅσον εὐφυεστέρα ἡ γυνὴ, τοσοῦτον δυσκολώτερον ἀπέφευγε τὸν μαγνήτην τοῦ πνεύματός του· εἴπομεν δὲ, ἐὰν δὲν μᾶς ἀπατᾷ ἡ μνήμη, ὅτι ἡ Λαίδη Καμβέλλη, ὡς πρὸς τὴν ἀῤῥότητα καὶ ὀξύτητα τοῦ πνεύματος, οὐδεμιᾶς κυρίας ἦτο κατωτέρα· ταχέως λοιπὸν προσείλκυσεν αὐτήν· ὥςε ἐν διαστήματι ὀλίγων ἡμερῶν ἐθεώρησε τὸν Ῥιό-Σάντον ὡς φίλον τῆς οἰκογενείας, καὶ μετὰ ἕνα μῆνα δὲν ἐθεώρει τὰ πράγματα εἰμὴ διὰ τῶν ὀμμάτων αὐτοῦ, ἐπειδὴ πράγματι ἡ Λαίδη Καμβέλλη ἦν ἡ κεφαλὴ τῆς οἰκίας τοῦ ἀδελφοῦ της. Ἅπαντες ἠσθάνθησαν, μᾶλλον ἢ ἧττον, τὴν ἐπιῤῥοὴν τοῦ μαρκεσιου· ἅπαντες, καὶ αὐτὴ ἡ Μὶς Τρέβωρ.

Χρεωσοῦμεν ὅμως νὰ εἴπωμεν ὅτι ὁ Ῥιο-Σάντος δὲν ἐπενήργει ἀπ' εὐθείας ἐπὶ τῆς Μαρίας Τρέβωρ, ἀλλ' ἡ Λαίδη Καμβέλλη ἀνέλαβε τὴν φροντίδα τοῦ νὰ κερδίσῃ ὑπὲρ αὐτοῦ τὴν εὐμάλακτον καρδίαν τῆς ὡραίας ἀνεψιᾶς της, χωρὶς αὐτὸς νὰ τὸ εἰξεύρῃ. Ναί! ἡ ἀξιαγάπητος αὕτη γυνὴ, ἔχουσα ἀπαύστως ἐν ᾧ τὰ μεγάλα προτερήματα τοῦ μαρκεσίου, δὲν ἠδύνατο νὰ σιωπᾷ. Ἡ ἔνθερμος φιλία καὶ ὁ θαυμασμός της ἐφαίνοντο δι' ὅλων τῶν πόρων τοῦ σώματος αὐτῆς· ἐπεδείκνυε τὸν μαρκέσιον εἰς τὴν ἀνεψιάν της ὡς παράδειγμα πρὸς μελέτην καὶ τεχνολογίαν, ὡς τύπον ἐντελείας, τοῦ ὁποίου ἡ ἀκριβὴς ἐκμάθησις ἤθελε κορυφώσει τὰς περὶ κοινωνίας καὶ καλῆς συμπεριφορᾶς γνώσεις της· εἶναι καλοκἀγαθος, ἔλεγε, καλοκἀγαθος, εἰ καὶ ἀνώτατος πάντων, καὶ τοῦτο καθιᾷ αὐτὸν ὑψηλὸν καὶ ὑπεράνθρωπον. Ἔπραττε τὸ καλὸν, καὶ τοι ἰσχυρότατος εἰς τὸ νὰ πράττῃ τὸ κακόν. Μέγισαι ποσότητες χρημάτων ἔπιπτον κατὰ μῆνα ἐκ τῆς χειρός του εἰς τὸ βαλάντιον σώφρονός τινος ὑπουργοῦ, καὶ ἑκατοντάδες δυσυχῶν ἀνθρώπων ἐλάμβανον ἄρτον . . . Ἦτο ἄσατος καὶ κοῦφος εἰς τὸν ἔρωτά του· ἀλλὰ τίς τὸ ἔλεγεν; Ἀντίζηλοι; ἐψεύδοντο Γυναῖκες; ἐμνησικάκουν· εἰδὲ μὴ διατί τὸν ἠνόχλουν διὰ τοσαύτης λατρείας; Μήπως ἦτο ὑπόχρεως νὰ

κρατῇ λογαριασμὸν καὶ νὰ εὐγνωμονῇ δι' ὅλας ἐκείνας τὰς χάριτας τὰς ὁποίας τοσοῦτον ἀναιδῶς ἐπεδαψίλευον αὐτῷ ; .....

Καὶ ἄλλα, καὶ ἄλλα — εἰς τρόπον ὥστε ἡ Μὶς Τρέβωρ ἐντράπη καὶ ἐλυπήθη διὰ τὸν τρόμον ὃν ἠσθάνθη κατὰ πρῶτον· ἐνεπνεύσθη πρὸς τὸν Ῥιό-Σαντον ὑπὸ εἴδους θαυμασμοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ὅμως πάλιν ἀνεμίγνυτο φόβος δυσεξήγητος, ἀλλὰ δὲν ἦτο πλέον ἀποκρουστικός.

Ἐγίνωσκεν ὅτι ὁ Ῥιο-Σάντος ἠρᾶτο αὐτῆς· καὶ ὅταν γυνή τις ἐκ τῆς ἀποζοφῆς μετεβαίνῃ εἴς τι καλλίτερον τῆς ἀδιαφορίας, κατὰ τὴν κοινὴν δοξασίαν τῶν παρατηρητῶν, πεντήκοντα τοῖς ἑκατὸν, δυναταί τις νὰ ζοιχηματίσῃ ὅτι ἠγαπήσει. Τὸ ζήτημα δεῖται χρόνου· ἀλλ' ὡς πρὸς τὴν Νὶς Μαρίαν θὰ ἴδωμεν ἂν οἱ παρατηρηταί μας ἤθελον ἔχει διάθεσιν νὰ διπλασιάσωσι τὸ στοίχημά των.

Διεδόθη ἡμέραν τινὰ ἐν Λονδίνῳ φήμη παράδοξος καὶ ἐστερημένη πάσης πιθανότητος, ἥτις ἔκαμε τὴν ἱπποδρομικὴν ὁμήγυριν νὰ ξεκαρδισθῇ χρεμετίζουσα ὑπὸ γέλωτος, καὶ νὰ λειποθυμήσωσι πάντες οἱ ἀξιοῦντες εἶναι *τζέντελμαν*, ἀφ' ἑνὸς ἄκρου τῆς πόλεως μέχρι τοῦ ἄλλου. Αἱ γυναῖκες ὡμίλουν περὶ αὐτοῦ μετὰ τῶν ἱππωτικῶν θεραπόντων αὐτῶν, οἱ ἄνδρες μετὰ τῶν ζενοτάτων φίλων τῶν συζύγων των, καὶ οἱ ἱππόκομοι ἐσολοικοβαρβάρισαν μεταξύ των.

« Ὁ Ῥιο-Σάντος, ἔλεγον, ἤθελε νὰ νυμφευθῇ.! » Νὰ νυμφευθῇ ὡ; ὁ ἁπλούζατος τῶν θνητῶν νὰ βάλῃ τελείαν ζιγμὴν, νὰ θραύσῃ τὸ σκῆπτρόν του, νὰ κόψῃ τοὺς πτερνιζῆρά; του, νὰ τρέψῃ τὴν ποίησίν του εἰς πεζὸν, καὶ νὰ φορέσῃ βαμβακινὴν σκούφιαν ἐπὶ τοῦ βασιλικοῦ στέμματός του.

Ἡ ἐφεύρεσις αὕτη ἦτο ἀνόητος, γελοία, ἀδύνατος! Καὶ ὅμως ἀληθής.

Ὅτε ἡ φήμη αὕτη διεδόθη, ὁ Ῥιο-Σάντος εἶχε ζητήσει εἰς γάμον τὴν Μὶς Μαρίαν Τρέβωρ.

Ἐναντίον του ὅτι ἦτο συνειθισμένος ἀπήντησε διάφορα προσκόμματα, τῶν ὁποίων καὶ τὸ ἐλάχιζον δὲν ἦτο ἀξιοκαταφρόνητον. Καὶ πρῶτον μὲν ἡ Λαίδη Καμβέλλη, ἥτις ἦν ἡ εἰλικρίνεια αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν, ἠρνήθη, ἐναντίον τῆς εὐνοϊκῆς διαθέσεώς της, νὰ παράσχῃ τὴν συνδρομήν της εἰς τὸν μαρκέσιον. Ὁ ἀμοιβαῖος ἔρως τοῦ Φραγκίσκου Περσηβάλου καὶ τῆς ἀνεψιᾶς της ἦτο ἔργον αὐτῆς· μετ' ἐπιμελείας πλείζης ὅσης εἶχε παρασκευάσει τὴν ἕνωσίν των, καὶ νὰ ἐγκαταλείψῃ λοιπὸν τὰ συμφέροντα τοῦ ἀπόντος Φραγκίσκου, ἤθελεν εἶναι καθαρὰ προδοσία, τῆς ὁποίας ἡ Λαίδη Καμβέλλη ἦτο ἀνεπίδεκτος. Δεύτερον δὲ ὁ Λόρδος Ἰάκωβος Τρέβωρ, γέρων εὐγενὴς καὶ ἱπποτικῆς τιμιότητος, εἶχε δώσει τὸν λόγον του εἰς τὸν Φραγκίσκον, καὶ τρίτον καὶ τελευταῖον ἡ Μὶς Τρέβωρ τὸν Φραγκίσκον ἠγάπα.

Οὕτω λοιπὸν ἀπεποιήθη αὐτὸν δικαιολογοῦσα τριχῶς τὴν ἄρνησίν της.

Ο Ῥιο-Ράντος δὲν ἐταράχθη ποσῶς διὰ τοῦτο, διότι ἡ συνεχὴς καὶ πολυχρόνιος ἐπιτυχία του δὲν τὸν ἄφινον ν' ἀπελπισθῇ· ἀλλ' ἐφόρεσεν ἐπὶ τοῦ προσώπου του θλιβερὰν κατήφειαν, ἠσπάσθη τὴν χεῖρα τῆς Λαίδης Καμβέλλης ὡς ἀπελπισμένος, καὶ ἀνεχώρησε δρομαίως, καὶ ὡς ἄνθρωπος φοβούμενος νὰ δείξῃ ἀδυναμίαν διὰ τὴν ἀποτυχίαν του.

Ὅτε ὅμως ἔρθασεν εἰς τὴν οἰκίαν του. ᾠκοδόμησεν ἐν τῇ κεφαλῇ του τὸν λαμπρότατον γάμον, ὃν ἤθελεν οἰκοδομήσει ἡ ἐξημμένη φαντασία κενοδοξοτάτης νεάνιδος.

Ἡ Λαίδη Καμβέλλη ἦτο περίλυπος, μετανοοῦσα πικρῶς ὅ ὅτι εἶχε δώσει τὸν λόγον της εἰς τὸν Φραγκίσκον, ὅστις ἦτο μὲν ἀνὴρ ἐξαίρετος, ἀλλ' ὅστις οὐδὲν ἦτο παραβαλλόμενος πρὸς τὸν Ῥιο-Σάντον. Ἀλλ' ἡ λύπη εἶναι πρᾶγμα μάταιον εἰς κατεπειγούσας περιζάσεις, καὶ ἡ Λαίδη Καμβέλλη δὲν ἐσυνείθιζεν νὰ χάνῃ τὸν καιρὸν της· ἐβασάνισε τὸν νοῦν της ζητοῦσα μέσον θεραπείας ἀλλ' οὐδὲν εὗρεν. Εὐτυχῶς ὅμως αἱ πνευματώδεες γυναῖκες ἔχουσι πάντοτε εἰς διαθεσίν των ἓν τελευταῖον καταφύγιον· τουτέζι νὰ ἀπατῶσιν ἑαυτάς.

Ἡ Λαίδη Καμβέλλη, οὖσα αὐτὴ περίλυπος, ἠδυνήθη φυσικῷ τῷ λόγῳ νὰ πιζεύσῃ ὅτι καὶ ἡ Μαρία ἦτο περίλυπος· τεθέντος δὲ τούτου, ἡ λύπη ἠδύνατο νὰ ἐξηγηθῇ κατὰ διαφόρους τρόπους· ἡ δὲ τοῦ τρόπου ἐκλογὴ ἐναπέκειτο εἰς τὴν προαίρεσίν της ἐξελέξατο λοιπὸν, καὶ ἔκρινεν ὅτι ἡ ἀνεψιά της ἠρᾶτο, καὶ ὅτι ἠρᾶτο τοῦ Ῥιο-Σάντου, καὶ ἡ ἀποτυχία αὐτοῦ ἦν ἡ αἰτία ὅλης τῆς λύπης τῆς νεάνιδος. Εἶπε δὲ τοῦτο καθ' ἑαυτὴν πολλάκις χωρὶς νὰ τὸ πιζεύῃ, ἀλλ' ἐπὶ τέλους τὸ ἐπίζευσε· πιζεύσασα δὲ αὐτὸ, εἶχε βέβαια τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ μεταδώσῃ καὶ εἰς ἄλλους τὴν πεποίθησίν της· ἀλλ' εἰς ποῖον ἄλλον νὰ μεταδώσῃ τὰς ἐντυπώσεις της, εἰμὴ εἰς τὴν φιλτάτην ἀνεψιάν της, εἰς τὴν θετὴν θυγατέρα της.

Εἰς τὴν πρώτην ἐκμυζήρευσιν ἡ Μαρία ἔμεινεν ἐκζατική· ἀλλ' ἡ Λαίδη Καμβέλλη ἦτο τόσον εἰλικρινὴς, καὶ εἶχε τόσην εὐγλωττίαν ! ἡ δὲ Μαρία ἀδύνατος, καὶ συνειθισμένη εἰς τὸ νὰ μὴ ἐξεταζῇ αὐζηρῶς τὸ βάθος τῆς καρδίας της, καὶ συνειθισμένη πρὸς τούτοις εἰς τὸ νὰ παραδέχηται ἀβασανίζως καὶ ὡς ἰδικάς της τὰς ἰδέας τῆς θείας της, ἡ Μαρία κατεπείσθη. Τοῦτο δύναται νὰ φανῇ παράδοξον, ἀλλὰ συμβαίνει καθ' ἑκάστην.

Τοῦ λοιποῦ ἡ Λαίδη Καμβέλλη δὲν ἀνησύχει πλέον, ἡ γαλήνη τοῦ προσώπου της ἐπανῆλθε, διότι ἂς ὁμολογήσωμεν ὅτι ἡ θέσις της μετεβλήθη ὅλως δι' ὅλου· δὲν ἐπρόκειτο πλέον περὶ αὐτῆς, ἀλλὰ περὶ τῆς ἀνεψιᾶς της· ἤθελε νομίσει ἑαυτὴν ἔνοχον, ἐὰν ἔδιδε προσοχὴν εἰς τὰς ἰδίας αὐτῆς ἐντυπώσεις, εἰς τοσοῦτον ὥζε νὰ θελήσῃ νὰ ψεύσῃ τὰς ὑποσχέσεις τῶν μελλονύμφων. ἀλλ' ἐπρόκειτο περὶ τῆς ἀνεψιᾶς της ..... Ἵνα εἴπωμεν κατὰ συνείδησιν, ἐξ ὑπερβολικῆς εἰλικρινείας καὶ τιμιότητος δὲν πρέπει νὰ θυσιάσῃ τις τὴν εὐδαιμονίαν νεάνιδος ὁποίας δήποτε. Μακρὰν τοῦ νὰ διστάσῃ πλέον, ἐθεώρησεν αὐτὸ ὡς καθῆκον ἐπιβαλλόμενον ὑπὸ τῆς τιμῆς· ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον τῇ ἐφάνη κατὰ πρῶτον ἀδυναμία, τῇ ἐφαίνετο τώρα ὡς χρέος ἀπαραίτητον. ὡμολόγησε καθ' ἑαυτὴν ὅτι ἐν παρομοίαις περιστάσεσι δὲν πρέπει νὰ μένῃ τις εἰς τὸ ἥμισυ τοῦ δρόμου, καὶ ὅτι ἦτο ὑπόχρεως νὰ ὑποστιρίξῃ τὸν Ῥιο-Σάντον παντὶ σθένει.

Πρᾶγα ὅμως θελκτικὸν εἶναι, ὅτι ἡ Λαίδη Καμβέλλη εἰς τὴν περίζασιν ταύτην ἐνόμισε χρέος της νὰ ἐκφωνήσῃ διδαχὴν πρὸς τὴν ἀνεψιάν της κατὰ τῆς ἀζασίας· ἱκανοποιηθείσης δὲ τοιουτοτρόπως τῆς ἠθικῆς, ὑπεσχέθη εἰς τὴν Μὶς Τρέβωρ νὰ ὑπηρετήσῃ τοὺς νέους ἔρωτάς της, καὶ ἐτόνισε, χωρὶς νὰ τὸ αἰσθανθῇ, ὕμνον εἰς ἔπαινον τοῦ Ῥιο-Σάντου.

Ἡ Μὶς Τρέβωρ, ἵνα εἴπῃ τις τὴν ἀλήθειαν, διετέλει τότε ὑπὸ εἶδος ζάλης διηνεκοῦς, καὶ μεστῆς κόπου καὶ ἀνίας. Ὁ Ῥιο-Σάντος ἔκαμεν ἐπ' αὐτῆς ἐντύπωσιν ἀλλόκοτον, καὶ τὴν ὁποίαν δὲν ἤξευρε πῶς νὰ ἑρμηνεύσῃ· ἡ Λαίδη Καμβέλλη ὠνόμαζε τοῦτο ἔρωτα· φαίνεται λοιπὸν ὅτι ἦτο ἔρως· καὶ ὅμως ἡ εἰκὼν τοῦ Φραγκίσκου Περσηβάλου ἔμενεν ἐγκεχαραγμένη εἰς τὰ ἐνδόμυχα τῆς καρδίας της· ἡ ταλαίπωρος Μαρία ἐδίζαζε. δὲν ἤξευρε τί ἦτο τοῦτο καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὸ ἠξύρῃ πιεζομένη ὑπὸ τῆς βαρύτητος τῆς ἀλανθάστου Λαίδης Καμβέλλης, τῆς ὁποίας τὸ ἀλλάνθαστον ἦτο δι' αὐτὴν πρᾶγμα ἀναντίῤῥητον, καὶ μὴ ἔχουσα ἄλλην νουθεσίαν εἰμὴ τὴν τοῦ ἀδυνάτου καὶ ἀδρανοῦς πνεύματός της, ἀπεκοιμίζετο ἐν τῇ παραδόξῳ ταύτῃ ἀμφιβολίᾳ· ἔπασχε σιωπῶσα καὶ χωρὶς νὰ ζητῇ θεραπείαν ἠγωνίζετο ἐνίοτε, ἀλλὰ καὶ τοῦτο σπανίως, οὐχὶ ὡς ἐπανισταμένη, ἀλλὰ διὰ νὰ καταπνίξῃ τὰ παράπονα τῆς καρδίας της, καὶ νὰ ἀνταλλάξῃ με τὴν ἀνάπαυσιν τῆς ἀπαθείας, τὴν ἀπολεσθεῖσαν ἡσυχίαν της· ἐχρειάζετο δὲ νὰ τικηθῇ καὶ ἡ ἀντίστασις, ἣν ὁ Λόρδος Τρέβωρ, ἀκράδαντος ὡς βράχος, ἤθελεν ἀφεύκτος κάμει ὑπὲρ τῆς ὑποσχέσεώς του, ἐναντίον τοῦ νέου τούτου σχεδίου. Ἀπ' εὐθείας καὶ κατὰ μέτωπον δὲν ἔπρεπεν οὐδόλως νὰ τὸ ἐλπίσῃ τις· ἀλλὰ τοῦτο (ἂς τὸ ἠξεύρῃ μόνος ὁ ἀναγνώζης καὶ ἡμεῖς) ἦτο πρᾶγμα ἐλάχιστον. Ὅταν κατορθώσῃ τις νὰ ἀπατήσῃ ἑαυτὴν, νὰ ὑπαιζερέσῃ τὴν συνείδησιν νέας κόρης, καὶ νὰ διατηρῇ μ' ὅλα ταῦτα, τὴν καρδίαν ἀτάραχον, δύναται δικαίως νὰ ἐλπίπῃ ὅτι θέλει δυνηθῇ νὰ κάμῃ ἕνα γέροντα *τζέντελμαν* νὰ χάσῃ τὴν πυξίδα του, γέροντα τοῦ ὁποίου οἱ πόδες ἐπάτησαν συχνότερα τὸ πεδίον τῆς μάχης παρὰ τοὺς συνετοὺς τάπητας τῶν διπλωματικῶν δωματίων.

Ἐπετράπη εἰς τὸν Ῥιο-Σάντον τὸ νὰ ἔλθῃ καὶ νὰ ἐκφράσῃ τὰ αἰσθήματά του εἰς τὴν Μὶς Τρέβωρ, ἥτις ὅμως δι' ὅλης τῆς ἐπιούσης νυκτὸς ὠνειρεύθη τὸν Φραγκίσκον Περσηβάλην.

Ὁμολογητέον, ὅτι ὁ εὐγενὴς οὗτος νέος κακῶς ἐξελέξατο τὴν ἐποχὴν τῆς ἀποδημίας του. Οὕτω συνήθως πράττουσιν οἱ νέοι τῆς ἡλικίας του, ὅταν οἱ γονεῖς, διὰ νὰ δειξωσι τοῖς πᾶσι τὴν ὑψηλὴν φρόνησίν των, ἀναβαλλουσιν ἕνωσιν ἐπιθυμητὴν, ἐπὶ προφάσει ὅτι οὔπω ἐλέλυθεν ἡ ὥρα.

Χαρὰ στὴν φρόνησιν ! Χαρὰ στὴν πρόφασιν ! Ὑπάρχει στιγμὴ ἐν τῷ βίῳ καθ' ἣν δύναταί τις νὰ ἦναι εὐδαίμων· ὅταν δὲ ἀφήσῃ τὸν καιρὸν τοῦτον νὰ παρέλθῃ ἐπὶ λόγῳ ὅτι «δὲν εἶναι ἀκόμη καιρός» ἢ δι' ἄλλην ὁποιανδήποτε *ἀκοζιὰν*, ὁ διάβολος γελᾷ καὶ σημαάσει ἕνα *ποῦντο*. Ὁ Φραγκ Περσηβάλης, ὃν ὑπεδέχετο φιλοφρόνως ἅπασα ἡ οἰκογένεια Τρέβωρ, ἐθεωρεῖτο σχεδὸν ὡς ἐπίσημος μνηστὴρ τῆς Μαρίας, ἀλλ' ἡ Μαρία ἦτο τόσον νέα! Μετὰ ἓν ἔτος, τῷ ἔλεγον· ὁ δὲ Φράγκ ἠρώτα ἑαυτὸν πῶς ἠδύνατο νὰ περιμείνῃ τριακοσίας ἑξήκοντα πέντε ἡμέρας χωρὶς ν' ἀποθάνῃ ἑπτακοσίας τριάκοντα πέντε φορά;. Εἷς ἐκ τῶν φίλων του (διότι καὶ ὅταν πρόκειται νὰ φάγῃ τις τὸ κεφάλι του, ὁ φίλος του τὸν βοηθεῖ) εἷς ἐκ τῶν φίλων του τὸν ἐσυμβούλευσε ν' ἀπέλθῃ εἰς Ἐλβετίαν πρὸς περιήγησιν. Ὁ Φράγκης ὑπῆγε νὰ ἴδῃ τὴν Ἐλβετίαν, διέτριψε δὲ ἐκεῖ ἓν ἔτος· οὔτε περισσότερον οὔτε ὀλιγώτερον, καὶ διώρισε νὰ τῷ φέρωσι ταχυδρομικοὺς ἵππους εἰς Γενεύην ἵνα ἐπιστρέψῃ εἰς Λονδῖνον ἀκριβῶς τὴν τριακοστὴν ἑξηκοστὴν πέμπτην ἡμέραν τῆς ἀποδημίας του.

Περισσοτέρα ταύτης ἀκρίβεια δὲν δύναται νὰ γείνῃ, καὶ ἡ τύχη τῷ ἐχρεώζει κανὲν ἐξ ἐκείνων τῶν δώρων ἅτινα φυλλάτει ἐνίοτε διὰ τοὺς ἀποδημοῦντας ἐραστάς· οἷον, νὰ εὕρῃ εἰς τὴν ἄφιξίν του ἐπιζολὴν τῆς φίλης του εἰς τὴν οἰκίαν του, ν' ἀναγνωρίσῃ τοὺς θεοειδεῖς χαρακτῆρά; της εἰς τὸ πρῶτον πρόσωπον ὅπερ ἤθελεν ἀπαντήσει κ. τ. λ. κ. τ. λ. Ὁ Φράγκης ἐπερίμενε τοιοῦτόν τι, διότι ἀναβαίνων τὸν Τάμεσιν, καίτοι πιπτούσης τῆς ὁμίχλης, ἅμα διέβη ὑπεράνωθεν τῆς ὑποβρυχίου γεφύρας ἐξήτασε διὰ τοῦ βλέμματος ὅλα τὰ πλοια, τὰ ὑπάγοντα εἰς Γρηνίχην καὶ τὰ ἐπιστρέφοντα ἐκεῖθεν· ἀλλὰ δὲν εἶδεν ἄλλο εἰμὴ πρόσωπα ἄγνωστα, πίλους δερματίνους, ναυτικὰ κολόβια (jaquette) καὶ ἐπὶ τῶν καταζρωμάτων τῶν ἀτμοπλόων, πολλὰς γραίας, ἐχούσας μεθ' ἑαυτῶν κυνάρια· πάντα ταῦτα μετρίως ἐνδιαφέροντα αὐτόν· Ἀλλὰ πρὸς ἀποζημίωσιν, ἅμα φθάσας εἰς τὴν οἰκίαν του, ἔλαβε παρὰ τῆς οἰκονόμου του γραμμάτιον ἡμερομηνίας ὀκτὼ ἡμερῶν, προσκαλοῦν αὐτὸν εἰς τὴν ἑφεσπερίδα τοῦ Λόρδου Ἰακώβου Τρέβωρ.

Ὁ Φράγκης δὲν εἶχεν οὐδὲ τὸν καιρὸν τοῦ νὰ καλοενδυθῇ· τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἑσπέραν ἐδίδετο ὁ χορὸς εἰς τὸ μέγαρον Τρέβωρ.

(Ἕπεται συνέχεια).

Ο ΛΟΡΔΟΣ ΒΥΡΩΝ

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

Ἀνέπλευσε πάλιν τὸν Ῥῆνον, κακεῖθεν μετέβη εἰς Ἐλβετίαν, ὅπου ἐσχετίσθη ζενῶς μετὰ τοῦ Σέλληνου καὶ τῆς Κυρίας Στάελ. Αἱ δὲ εὐγενεῖς αὕτει φιλίαι, προστιθέμεναι εἰς τὴν τοῦ Σερὶδάνου, Λευὶς καὶ Μούρη, τὸν ἐξεδίκησαν ἀρκούντως κατὰ τῆς νυσμενείας τῶν τιτλοφόρων καὶ μιτροφόρων μηδενικῶν.

Ἐν τῇ ἀποδημίᾳ ταύτῃ, ἐποίησε τὸ τρίτον ἆσμα τοῦ *Χιλδ-Ἀράλδου, τὸν Δέσμιον τῆς Χιλλόνος, τὸν Μαγφρέδον* καὶ τινα ποιημάτια (1817) Μετ' οὐ πολὺ μεταβὰς εἰς Βενετίαν διέτριψεν ἐκεῖ ἔτη τινὰ, καὶ τὸ 1818 ἤρχισε τὸν *Δὸν Ζουὰν*, ἀριζούρ-

γημα κωμικοῦ ἔπους, δυνάμενον νὰ θεωρῆται ὡς ἡ ἐλεαθερωτάτη ἔκφρασις τῆς ποικίλης φαντασίας του.

Ἐν Βενετίᾳ ὡσαύτως καὶ ἐν ἄλλαις πόλεσι τῆς Ἰταλίας ἐποίησε τὸν Καΐν, τοὺς Δύω Φοσκάριδας, καὶ τὰς λοιπὰς τραγῳδίας του.

Τὴν 24 Ἰουλίου 1823 ἀνεχώρησεν ἐκ Λονδίνου διὰ Κεφαλληνίαν, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ κόμητος Γάμβα, ἀδελφοῦ τῆς ἐρωμένης του κομήσσης Γυικκιόλης (contessa Guiccioli) ἐνταῦθα φαίνεται ἡ ὑπέρμετρος ἀνοχὴ τῶν Ἰταλικῶν ἠθῶν), τὸν δὲ Ἰανουάριον ἀνεχώρησε πρὸς ἐνταμωσιν τοῦ Μαυροκορδάτου εἰς Μεσολόγγιον, ὅπου, ὡς γνωστὸν, ἐδαπάνησεν ὅλην τὴν περιουσίαν του. Ἀλλ' ἔν τινι ἐκστρατείᾳ μετὰ τῶν Σουλιωτῶν καταληφθεὶς ὑπὸ ραγδαίας βροχῆς, καὶ μὴ θέλων ν' ἀλλάξῃ τὰ φορέματά του διὰ νὰ μιμηθῇ τὰ παλληκάρια τῶν Ἀχαιῶν, προσεβλήθη ὑπὸ πυρετοῦ, καὶ ἠναγκάσθη νὰ ἐπανακάμψῃ εἰς Μεσολόγγιον (διὰ τελευταίαν φορὰν)· ὅπου μετὰ ἐννέα ἡμέρας ἐτελεύτησε, προφέρων ἐπανειλημμένως τὸ ὄνομα τῆς θυγατρός του Ἄδας, καὶ διατάττων εἰς τὸν ὑπηρέτην του Φλέτζερον νὰ ὑπάγῃ νὰ εἴπῃ τὰ πάντα εἰς τὴν σύζυγόν του Λαίδη Βύρωνα, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀρθώσῃ ἐξήγησιν τοῦ ὅ,τι ἤθελε νὰ εἴπῃ.

Τὸ μυστήριον τοῦτο ἤθελεν ἀποκαλυφθῆ, ἐὰν ὁ φίλος του Μούρης δὲν παρέδιδεν εἰς τὰς φλόγας τὰ ἀπομνημονεύματα τοῦ εὐγενοῦς ποιητοῦ· νῦν δὲ τὸ ἀπόρρητον τοῦτο κρύπτεται ὑπὸ τὴν σφραγῖδα δύο τάφων.

Τὰ λείψανα τοῦ Λόρδου Βύρωνος ἀπεκλείσθησαν ὑπὸ τοῦ ἀγγλικανοῦ κλήρου ἐκ τῆς ἐκκλησίας τοῦ Οὐεστμινστέρου, ὅπου ἐνταφιάζονται πάντες οἱ ἔνδοξοι ἄνδρες τῆς Ἀγγλίας· καὶ εἶχε δίκαιον τὸ ἱερατεῖον τοῦτο νὰ νομίζει ἑαυτὸ ἀνάξιον τοιούτων ἐνδόξων λειψάνων... ἐναπετέθησαν δὲ ἐν Νεοστήδῃ εἰς τὸν τάφον τῶν πατέρων του.

Καὶ ταῦτα ἐν ὀλίγοις περὶ τοῦ βίου τοῦ μεγάλου καὶ μοναδικοῦ τούτου ἀνδρός· ἐν ὀλίγοις, διότι ἡ ἀξιοπερίεργος βιογραφία καὶ ἐπιστολαὶ αὐτοῦ ἀποτελοῦσι τόμους ὁλοκλήρους, τερπνὴν παρέχουσαι ὕλην ἀναγνώσεως. Περὶ δὲ τοῦ χαρακτῆρος αὐτοῦ προσθέτομεν ὀλίγα μόνον. ὁ Μέγας τον νοῦν Βύρων ἦτο μέγας καὶ τὴν καρδίαν. Ἀφ' ἑνὸς μὲν φίλος εἰλικρινὴς καὶ ἐνθουσιωδῶς ἀφωσιωμένος, πρόθυμος εἰς τὸ νὰ εὐεργετῇ τοὺς ἐνδεεῖς, νὰ θεραπεύῃ τοὺς πάσχοντας νὰ σώζῃ τοὺς κινδυνεύοντας.

Ταῦτα καὶ ἐν τῇ παιδικῇ αὐτοῦ ἡλικίᾳ φαίνονται· διότι μαθητεύοντος αὐτοῦ ἐν Ἀβερδήνῃ, εἰς τῶν συμμαθητῶν αὐτοῦ, μειράκιον κακότροπον, ὑπερβαῖνον αὐτὸν κατὰ δύο ἢ τρία ἔτη, καὶ ῥωμαλεώτερον αὐτοῦ, ἡτοιμάζετο νὰ ῥαβδίσῃ ἕτερον ἀθῶον, καὶ πολλῷ ἀσθενέστερον. Ὁ Βύρων ἤθελεν ἀγοράσει δύναμιν ἀντὶ πολλῶν λιρῶν στερλινῶν ἂν ἦτο δυνατὸν, οὐ μόνον διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὸ κακὸν, ἀλλὰ καὶ νὰ τιμωρήσῃ τὸν ἀδικοῦντα. Νὰ ἐπιτεθῇ κατ' αὐτοῦ ὁπωσδήποτε δὲν ἐτόλμησε· τί λοιπὸν νὰ κάμῃ; Πλησιάζει αὐτὸν, καὶ μετὰ δακρύων οἴκτου ἐν ταύτῳ δὲ καὶ ἀγανακτήσεως τῷ λέγει « Κύριε, σκοπεύετε νὰ δεῖρετε τὸν Κ. . . . Τί σε μέλει δ' αὐτὸ ἀνόητε; τῷ ἀποκρίνεται ὁ τύραννος. Κύριε ἂν ἀγαπᾶτε, λέγει ὁ Βύρων γυμνόνων τὸν βραχίονά του, θέλω νὰ λάβω τὸ ἥμισυ τῶν ῥαβδισμῶν τοὺς ὁποίους ἑτοιμάζεσθε νὰ δώσητε εἰς αὐτόν· ὁ μαστιγοφόρος παῖς ἐντραπεὶς τότε, ἀρῆκε τὸν συμμαθητήν του. Ἀφ' ἑτέρου ὅμως ὁ Βύρων ἦτο ὑπερήφανος, σφοδρὸς χλευαστὴς τῶν ἐναντίων του, σεμνυνόμενος πολὺ ἐπὶ τῇ ὑψηλῇ αὐτοῦ κατογωγῇ, καὶ πρὸ πάντων ἀποστρεφόμενος τὴν παραβίασιν τῶν κομψῶν ἠθῶν καὶ τρόπων, ἢ ἄλλως τὴν ἔλλειψιν καλῆς ἀγωγῆς.

Ἀναγινώσκων τις αὐτὸν αἰσθάνεται ξένην τινὰ καὶ ὑπεράνθρωπον δύναμιν· αἰσθάνεται ἑαυτὸν συνιπτάμενον μετ' αὐτοῦ ὑπεράνω τῶν ἀνθρώπων, καὶ ὁτὲ μὲν ἐντερπόμενον εἰς μαγικὰς σκηνὰς, ὁτὲ δὲ ταρασσόμενον ὑπὸ τῶν σφοδροτάτων παθῶν τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας.

La nuit est ton séjour, l'horreur est ton domaine
L'aigle roi des déserts dédaigne ainsi la plaine.
Τὸ σκότος ἔχεις οἴκημα, φρικῆς ἰσχὺν διέπεις,
Ὡς ἐρημόναξ ἀετὸς τὴν γῆν ἐξ ὕψους βλέπεις.

Λέγει αὐτῷ ὁ Ἁμαρτῖνος, καὶ ἐρωτᾷ αὐτὸν ἂν ἦναι ἄγγελος ἢ δαίμων, καὶ δικαίως διότι εὑρίσκει τις ἐν αὐτῷ ἀμφότερα. Πότε ἄρα, καὶ ἡμεῖς θὰ ἴδωμεν Βύρωνα ἐν τῇ νέᾳ ἡμῶν φιλολογίᾳ! λέγομεν δὲ ἐν τῇ νέᾳ διότι καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀρχαίαν, αὐτος ἑαυτὸν παραβάλλει πρὸς νὸν Ὅμηρον ὡς ῥάκα πρὸς τὸν μέγαν ὠκεανόν!

ΓΛΩΣΣΑΡΙΟΝ

Τῆς ΟΙΝΟΗΣ (τοῦ Πόντου.)

Ὑπὸ Κωνσταντίνου Κοντοπούλου.

Ἀβάφτιστος, (ἀβάπτιστος.) Παροιμ. *ἀβάφτιστον κόκκαλον στὸν παράδεισον κ' ὑπάγει*· ὁ ἀβάπτιστος ἄνθρωπος δὲν πηγαίνει εἰς τὸν παράδεισον.

Ἀβοῦτος, καὶ παρὰ Τραπεζουντίοις *ἀοῦτος*, οὗτος, αὐτός.

Ἀβρέζιν (τὸ), τὸ ἐντὸς τῆς κοιτίδος τῶν νηπίων τιθέμενον ἀγγεῖον.

Ἀγγελομαχῶ, ψυχομαχῶ. Κατὰ τὰ δοξαζόμενα ὁ θνήσκων μάχεται κατὰ τοῦ ἀγγέλου πρὸς διατήρησιν τῆς ψυχῆς, lutter contre la mort.

Ἀγκαλέα (ἡ), ἀγκάλη, ἀγκαλιά. *Δύο ἀγκαλέαις ξύλα* deux brassées de bois.

Ἀγκάλια, ἡ ἀγκάλη.

Ἀγκαλιάσκομαι, ἐναγκαλίζομαι.

Ἀγκίσιν (τὸ). ἄγκιστρον κατὰ παραφθορὰν ἐκ τοῦ ἀγκίσ(τρ)ι(ο)ν.

Ἀγριάρης, παράξενος, ἀλλόκοτος.

Ἀγρὸ χολή, φράσις σημαίνουσα τὸ ὅλως χολή, θυμός, ὀργή. Ὅθεν καὶ ἡ περίφρασις *γίνομαι ἀγρὸ χολή*, γίνομαι ὅλως θυμός, πληροῦμαι ὀργῆς.

Ἄγουρος, ἀνὴρ, ἄνδρας, ἄνθρωπος· *ἕνας ἄγουρος ἦρτε κ' ἐγύρευέ σε*, ἕνας ἄνθρωπος ἦλθε καὶ σ' ἐζήτοῦσε.

Ἄγριος κι' ἀνημέρευτος, λέγεται ἐπὶ ἀνθρώπου ἀγριωποῦ καὶ σκαιοῦ.

Ἀδράχτιν (τὸ), ἄτρακτος, ἀδράκτι.

Ἀζώσταρος, ἄζωστος.

Ἄκαρδα, χωρὶς ὄρεξιν, *ἄκαρδ' ἄκαρδα γελᾷ*, γελᾷ χωρὶς ὄρεξιν.

Ἄκαρδος, ἄτολμος, χωρὶς γενναιότητα.

Ἄκλερος (ἄκληρος), ἄθλιος, φρ. *ἄκλερον κι' ἀστόχ(sh)ιν*, ἐπὶ ἀνθρώπων σημαίνει τὸν vaurien, 2 ἄνοσον κι' ἄκλερον, ἐπὶ φαγητῶν τὸ ἀνούσιον.

Ἀκορῶ, ἀκονίζω.

Ἀλατερὴ (ἡ), τὸ ἁλατερὸν, la saliére

Ἀλαχτοραῖς, ὁ φιλῶν ἢ φυλάττων ἀλέκτορας, μεταφορικῶς ὁ εὐήθης, ὡς ὁ παρ' ἄλλοις πετεινόμυαλος.

Ἀλαχτόριν (τὸ), ἀλέκτωρ.

Ἀλίζω, ὁ ἀόριστος *ἤλισα*, ἡ μετοχὴ *ἀλισμένος*· ἁλατίζω, *ἀλισμένον κρέας*, ἁλατισμένον κρέας.

Ἀλικάξειρα, τὰ ἅλμια, τὰ διὰ τῆς ἅλμης διατηρούμενα λαχανικά (Τουρκισὶ, τουρσιά).

Ἀλικὸν, ἁλμυρὸν, *τὸ φαγὶν ἐγέντονε ἀλικὸν*, τὸ φαγὶ ἔγεινεν ἁλμυρὸν, *ἀλικὰ ψάρια*, ἁλμυρὰ ψάρια.

Ἀλληθώρης, θηλ. *ἀλληθώρα*, παραβλῶψ, ἀλλήθωρος.

Ἀλιμέβω, ἀόρ. *ἐλίμεψα* ἀμέλγω, ἀρμέγω. Μεταφορικῶς *ὑφαιροῦμαι*, ὡς *καλὰ ἐλίμεψες ἀτόν*.

Ἀλογόμυια, οἶστρος, ἀλογόμυιγα.

Ἀναγκάσκομαι, (ἀναγκάζομαι), ἀόρ. ἐνεγκάστα, αἰσθάνομαι βάρος· *ὄντας τρώγω πολλὰ ἀναγκάσκομαι*, ὅταν φάγω πολὺ αἰσθάνομαι βάρος, τὸ πολὺ φαγητὸν μοὶ προξενεῖ βάρος. Παρὰ Τραπεζουντίοις ἔχει τὴν σημασίαν τοῦ ἀποκάμνω, κουράζομαι.

Ἄντί; ἐρωτηματικὸν, σημαῖνον τὸ δὲν εἶν' ἔτσι; n'est-ce pas.

Ἀντὶς, ἡ πρόθεσις ἀντὶ, ἀντὶς νὰ κλαίῃ γελᾷ.

Ἄναλος, ἀνάλατος.

Ἀνάρτιν, χωρὶς ἄρτυμα, ἀνάλατον· *τὸ φαγὶν ἐγέντονε ἀνάρτιν*, τὸ φαγὶ ἔγεινεν ἀνάλατον.

Ἀνεμίδιν (ἀνεμὶς), ἐργαλεῖον πρὸς ἐκτύλιξιν νημάτων.

Ἀνεχτομμάτης (ἀνοικτομμάτης), ὁ ἔχων ἀνοικτοὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὁ εὐφυὴς δηλαδὴ ὁ ἔξυπνος.

Ἀνηβαίνω (ἀναβαίνω), *ἐνῆβα*, ἀνέβην. Προσκ. ἐνεσ. *ἀνέβα*, ἀνάβαινε. 2 *τὸ ζυμάριν κ' ἐνῆβεν ἀκόμη*, τὸ ζυμάρι δὲν ἔγεινεν ἀκόμη.

Ἄνιφτος κι' ἀπρολόγευτος (ἄνιπτος καὶ ἀπρολόγητος). Ἐπὶ τῶν μὴ νιπτομένων.

Ἀνοιγάριν (τ'). ἡ κλείς.

Ἀνοστον κι' ἀβρώστον, ἐπὶ φαγητῶν, μεταφορικῶς καὶ ἐπὶ προσώπων, ὡς τὸ παρ' ἄλλοις ἄνοστος κι' ἀνάλατος.

Ἀντροχωρίστρα, ἡ χωρίζουσα τὸν ἄνδρα ἀπὸ τὴν γυναῖκα, ἡ παρεμβάλλουσα σκάνδαλα μεταξὺ συζύγων. 2 εἶδος ἄνθους μετὰ τὰ ἴα ἀνθοῦντος περὶ τὰ τέλη Μαρτίου. Ὠνομάσθη δὲ οὕτω, διότι κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην οἱ σύζυγοι, φανέντος τοῦ ἔαρος, ἐπιβαίνουσιν εἰς τὰ πλοῖα καὶ ξενιτεύονται, καὶ εἰς τὴν Οἰνόην οἱ πλεῖστοι εἶναι ναυτικοί.

Ἀξιοῦμαι, ἀόρ. *ἐξιώθα*. Τυγχάνω, ἀπολαύω· *κ' ἐξιώθα παιδία*, δὲν ἠξιώθην τέκνων.

Ἀξιόνω, ἀόρ. *ἔξιωσα*, δίδω· *ὁ Θεὸς κ' ἔξιωσέ με παιδίν*, ὁ Θεὸς δὲν μοὶ ἔδωκε τέκνον.

Ἀπάνω, ἐπάνω· φρ. *ἀπάν' ἀπουκὰ*, ἄνω κάτω· 2, περίπου.

Ἀπουκὰ, κάτω· *ἔλ' ἀπουκὰ*, ἔλα κάτω.

Ἀπείραχτος, ἄκακος, ὁ μὴ βλάπτων, καὶ ὁ μηδὲν παθών.

Ἀποδαύλιν (τ'), ὁ δαυλός.

Ἀποδεξιάσκομαι (ἀποδεξιοῦμαι), s'y prendre κατορθόνω, καταφέρω· *κι' ἀποδεξιάσκεται*, εἶναι ἀδέξιος, δὲν δύναται νὰ τὸ καταφέρῃ.

Ἀποκόφτω (ἀποκόπτω), ἐξαλείφω κακήν τινα ἕξιν· οἷον, *ἀπέκοψ' ἀτὸ ἀπ' ἀπάν' ἀτοῦ*, ἐξήλειψα ἀπ' αὐτοῦ τὴν κακὴν ταύτην ἕξιν. Σημαίνει καὶ τὸ παύεσθαι τὰς μητέρας τοῦ θηλάζειν τὰ ἑαυτῶν βρέφη.

Ἀποξύσμιν (τ'), τὸ ἀπόξεσμα, ἡ εἰς τὴν λεκάνην κολλήσασα ζύμη ἀποξεσθεῖσα· μεταφορικῶς ὁ ὑστερότοκος.

Ἀποθάνω, ἀόρ. *ἐπέθανα*, ἀποθνήσκω.

Ἀποπατῶ, παραμερίζω ἀπὸ τοῦ ὑπὸ τοὺς πόδας μου πατουμένου.

Ἀποσκευαρίζω, διευθετῶ τὰ τῆς οἰκίας, συγυρίζω.

Ἀποσκίζω (ἀποσχίζω), ξεσχίζω, ἡ προσακτικὴ ἀπόσκει, ξέσχισε.

Ἀποτσερίζω. σχίζω, ξεσχίζω, λέγεται ἐπὶ πανικῶν. Παρὰ Τραπεζουντίοις εὑρίσκεται ἄνευ προθέσεως, δηλ. *τσερίζω*. Ἡ λέξις φαίνεται πεποιημένη ἐκ τοῦ ἀποτελουμένου ἤχου ἐν τῇ πράξει.

Ἀποτσιχαλίζω, ἀνοίγω τὰ σκέλη, διαμελίζω τι πιάνων αὐτὸ ἀπὸ τὰ δύο σκέλη. Ἴσως νὰ ἦναι ἐκ τοῦ ἀποσκελίζω, παρεφθαρμένως ἀντὶ τοῦ διασκελίζω.

Ἀποτυλίζω, ἐκτυλίσσω, ξετυλίγω.

Ἀποφράζω, ἀποφράττω· 2, χαλῶ, abimer.

Ἀραγμάδα, χαραγμάδα. Λέγεται *παραντραρῶ ἀς τὴν ἀραγμάδαν*, βλέπω κρυφίως διὰ τῆς ῥαγάδος.

Ἀράντερα (ἡ), ἐξώστης, μπαλκόνι.

Ἀρίν, ἀραιὸν, παρεφθαρμένον βεβαίως ἐκ τοῦ ἀρ(α)ι(ό)ν.

Ἀρκουδεύω, ἀόρ. *ἐρκούδευψα*· λέγεται ἐπὶ τῶν νηπίων, ὅταν ἄρχωνται νὰ περιπατῶσι διὰ τῶν χειρῶν καὶ ποδῶν.

Ἀρτόζω, ἐπὶ φαγητῶν, ἀρτύω, ἐμβάλλω εἰς τὸ φαγητὸν ἅλας, ἔλαιον, ἢ βούτυρον κτλ.

Ἀῤῥαβωνιάζω, ἀῤῥαβωνίζω.

Ἀῤῥαβωνιάσκομαι, ἀόρ. *ἐῤῥαβωνιάστα*, ἀῤῥαβωνίζομαι.

Ἀῤῥαβωνιάσματα, πληθυντικῶς, ἀῤῥαβώνισμα. *Πᾶμε στ' ἀῤῥαβωνιάσματα τοῦ τάδε*, ὑπάγομεν εἰς τοὺς ἀῤῥαβῶνας τοῦ δεῖνα.

Ἀῤῥαβῶνα (ἡ), ὁ ἀῤῥαβών.

Ἀτός, αὐτὸς, θηλ. *ἀτὲ*, οὐδ. *ἀτό*· κλίνεται οὕτως· *ἀτός*, *ἀτοῦ*, *ἀτὸν ἢ ἀτόνα*, θηλ. *ἀτὲ*, *ἀτὲς*, *ἀτὲν ἢ ἀτένα*, οὐδ. *ἀτό*, *ἀτοῦ*, *ἀτό*. Οἱ Οἰνοεῖς, ὡς οἱ ἀρχαῖοι, ἐπιτάττουσι τῷ ῥήματι τὰς προσωπικὰς

ἀντωνυμίας, ὡς *ἀτὲ εἶπεν ἀτό*, αὐτὴ τὸ εἶπεν· *εἶδες ἀτόν*; τὸν εἶδες; *κ' εἶδες ἀτόν*; οὐκ εἶδες αὐτόν; *ἄκουσέ με, κὶ ἀκούω σε*, δὲν σὲ ἀκούω κτλ.

Τ' ἀτοιρέτερον, τ' ἀτοιρέτερα, τὸ σφέτερον, τὰ σφέτερα· *τ' ἀτοιρέτερον ἔνι, τὸ 'μέτερον κ' ἔνι*, ἰδικόν των εἶναι, δὲν εἶναι ἰδικόν μας.

Ἄτσαλος, ἀτάσθαλος, ἀναιδὴς, ἄπακτος· *τρώγω ἄτσαλα ἄτσαλα*, τρώγω ἀτάκτως.

Ἀτσαλόστομος, ἀτάσθαλος, αὐθάδης, ἀθυρόστομος.

Ἀτσιγγάνος, Ἀθιγγάνος, μεταφ. ὁ φιλάργυρος.

Αὐγίζω, καθαρίζω, παστρεύω, ἐπὶ ἐνδυμάτων πλυνομένων, ὡς *κ' ηὔγισαν τὰ ῥοῦχα*, δὲν ἐπάστρευσαν τὰ ῥοῦχα. Ἔτι δὲ καὶ *κ' ηὔγισεν ἀκόμη τὸ νερόν* (τῶν πλυνομένων φορεμάτων ἂν ἦναι ἔτι θολόν).

Ἄφτω (ἅπτω), ἀνάπτω. Ἔχει ἀόριστον ἐν μὲν τῇ ὁριστικῇ *ἤψα*, ἐν δὲ τῇ προστακτικῇ *ἄψε· ἀλλ'* οἱ Τραπεζούντιοι λέγουσιν *ἄψον*. Οὕτω λοιπὸν ἐν Οἰνόῃ λέγουσιν *ἄψε τὸ λυχνάριν, ἤψα τ' ἄψιμον* (τὸ πῦρ). Ὁ ἀόρ. τῆς ὁριστ. παρὰ Τραπεζουντίοις εἶναι *ἔψα*, παρ' οἷς πάντων τῶν ἀπὸ *α* ἀρχιζόντων ῥημάτων οἱ ἀόριστοι αὐξανουσι συλλαβικῶς καὶ οὐχὶ χρονικῶς, ὡς ἀκούω, *ἔκουσα* ἢ *ἔκσα*, ἀντὶ ἤκουσα, ἀλέθω, *ἔλεσα*, ἀντὶ ἤλεσα· τοῦ τελευταίου τούτου ῥήματος ὁ ἀόριστος καὶ παρ' Οἰνοεῦσι λαμβάνει συλλαβικὴν αὔξησιν, ὡς τὰ πλεῖστα τῶν ἀπὸ *α* ἀρχιζόντων ῥημάτων, τῶν ὁποίων ἀναφέρονται ἐνταῦθα τινὰ παραδείγματα.

Ἀψέα παρὰ Τραπεζουντίοις, ἰσχυρῶς, δυνατά·

Ἀψιμίτσα (ἡ), ἔντομον, ἡ λαμπυρίς.

Ἀχρήζω (χρήζω), ἀξίζω.

Ἀχρέωτον (ἀχρέωτον) ἄνευ χρέους· λέγουσι συχνὰ *Ἀχρέωτον ψωμὶν*, ἐπὶ εὐχῆ, δηλ. νὰ τοῖς δίδῃ ὁ Θεὸς τὸν ἄρτον αὐτῶν ἄνευ χρέους.

Ἀέκος, τοιοῦτος, *ἀέκος εἶσαι*, τέτοιος εἶσαι, *ἀέκα κὶ φτᾶνε*, ἔτσι δὲν κάμνουν. Οἱ Τραπεζούντιοι λέγουσιν *ἀεῖκος*.

Ἀνασορῶ (ἀνισορῶ), ἐνθυμοῦμαι ἀμυδρῶς.

ΑΣΤΕΙΑ.

Ἑτοιμότης πνεύματος ἑνὸς Γάσκωνος.

Ὁ δοὺξ Βουρβῶνος προσέφερε μέγα συμπόσιον ἐν Διόνι, εἰς ὃ δὲν προσεκάλεσεν ἄλλους ἢ ἑξοχά τινα πρόσωπα, καὶ πρὸς τοῦτο ἡτοιμάσθησαν διάφοροι τράπεζαι. Γάσκων δέ τις τῶν τυχοδιωκτῶν ἐκείνων, οἵτινες εἰσδύουσι πανταχοῦ, καὶ τῶν ὁποίων ἡ τόλμη ἐπλήττει καὶ τοὺς θέλοντας ν' ἀποδιώξωσιν αὐτοὺς, παρεκάθισεν εἰς μίαν τράπεζαν. Ὁ δοὺξ ἀπέστειλεν ἄνθρωπον, ἵνα εἴπῃ πρὸς αὐτὸν ν' ἀπέλθῃ, ἀλλὰ παρήγγειλεν εἰς τὸν ἀναδεχθέντα τὴν ἐντολὴν ταύτην, νὰ τῷ ὁμιλήσῃ πολὺ σιγανὰ, διὰ νὰ μὴ τὸν ἐντροπιάσῃ. Ὁ Γάσκων δὲν ἐξεπλάγη ποσῶς διὰ τὴν φιλοφρόνησιν, ἵνα δὲ ἀπατήσῃ τὴν ὁμήγυριν, δεικνύων αὐτοῖς ὅτι ὁ πρίγκηψ ἔτρεφε πρὸς αὐτὸν ἰδιαιτέραν εὔνοιαν, εἶπε μεγαλοφώνως· « εἴτε ἄσπρο κρασὶ μοῦ δώσουν εἴτε ἀσπροιδερὸ δὲν πειράζει· εὐχαριστῶ τὴν αὐτοῦ Ὑψηλότητα διὰ τὴν ὑπὲρ ἐμοῦ φροντίδα του. » Τὴν ἀπόκρισιν ταύτην ἀνέφεραν εἰς τὸν δοῦκά, ὅστις, θαυμάζων τὴν ἑτοιμότητα τοῦ Γάσκωνος, διέταξε νὰ τὸν ἀφήσουν.

Τὰ σῦκα τοῦ Βυφφῶνος.

Θουΐνος, ὁ φυτοκόμος τοῦ Βοτανικοῦ Κήπου, παρέδωκεν εἴς τινα ὑπηρέτην ὀλίγον εὐήθη, νὰ φέρῃ εἰς τὸν Βυφφῶνα δύο καλὰ σῦκα τῆς ἀπαρχῆς. Καθ' ὁδὸν ὁ ὑπηρέτης, θελχθεὶς ἐκ τῆς θεας των, ἔφαγε τὸ ἓν ἐξ αὐτῶν. Ὁ Βυφφὼν γρωρίζων ὅτι ἔμελλον νὰ τῷ σταλῶσι δύω, ἐζήτησε τὸ ἄλλο ἀπὸ τὸν ὑπηρέτην, ὅστις ὡμολόγησε τὸ πταῖσμά του. Ἄθλιε! πῶς τὸ ἔφαγες, ἐφώναξεν ὁ Βυφφών.» Ὁ ὑπηρέτης ἔλαβε καὶ τὸ ἄλλο σῦκον, καὶ καταβροχθίζων αὐτὸ, « Νὰ, ἔψι τὸ ἔφαγα, ἀπεκρίθη »

Ὁ Χονδρο-Γιάννης καὶ ὁ Ἀφημέριός του.

Εἰς χωρίον τι κείμενον ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὀρέων τοῦ Βιβαραίσου, ὑπῆρχε πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἐτῶν στρατηγός τις καλούμενος Χονδρο-Γιάννης, ὅστις πολλάκις, ἐν καιρῷ τῆς διδαχῆς, ἀπηύθυνε παρατηρήσεις εἰς τὸν ἐφημέριον ὅστις παρεδέχετο αὐτὰς μετὰ μεγίστης ἀγαθότητος. Ἡμέραν τινὰ, κατὰ λάθος ἀρκετὰ ἀστεῖον, ἀντὶ νὰ εἴπῃ ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἔθρεψεν ἐν τῇ ἐρήμῳ πέντε χιλιάδας ἀνθρώπων μὲ πέντε ἄρτους, ὁ αἰδέσιμος ποιμὴν διεβεβαίωσεν ὅτι ὁ Σωτὴρ ἡμῶν ἔθρεψε πέντε ἀνθρώπους μὲ πέντε χιλιάδας ἄρτων.—Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἀντέκραξε σοβαρῶς ὁ στρατηγὸς, εἰμποροῦσα πολὺ καλὰ, πάτερ, νὰ τὸ κάμω κ' ἐγώ.

Ὁ κήρυξ, ἐσιώπησεν, ἀλλ' ὅμως ἀπεφάσισε νὰ τῷ ἀνταποδώσῃ τὰ ἴσα. Τὸ ἐπιὸν λοιπὸν ἔτος εφρόντισε νὰ ἐκθέσῃ ἀκριβῶς τὸ θαῦμα, καὶ ἀποτεινόμενος ἔπειτα εἰς τὸν διακόπτοντα αὐτὸν ἐνορίτην. — Τὸ λοιπὸν, Κύριε στρατηγέ εἶπε, μὲ ὕφος θριαμβευτικὸν, εἰμποροῦσες νὰ τὸ καμῇς καὶ σύ.—Μάλιστα πάτερ, ἀπεκρίθη οὗτος ἄνευ δισταγμοῦ, εἰμποροῦσα νὰ τὸ κάμω μὲ τὰ περισινὰ περισσεύματα.

Ὁ γεραῖος πυροβολιστής.

Σχολαστικός τις τῶν νεωτέρων χρόνων παραγενομένος εἰς πυροβολοποιὸν, παρήγγειλε πιστόλιον κυρτόν· ἐρωτηθεὶς δὲ διὰ τί τὸ ἐχρειάζετο, εἶπε. — Διὰ νὰ κτυπῷ τοὺς ἐχθρούς μου ὄπισθεν γωνίας.

Ἀριθμητικὸν Πρόβλημα.

Δημήτριε, εἶπεν ὁ Γώργιος εἰς τὸν συμμαθητήν του, περιφερόμενος μετ' αὐτοῦ παρὰ τὸν Μέλητα, δύνασαι νὰ μοὶ εἴπῃς διὰ τί ὁ χονδρὸς ἐκεῖνος, ὁ καθήμενος ἐπὶ ὀναρίου, καὶ ὁδεύων ὑπεράνωθεν τῆς γεφύρας ὡς φαίνεται πρὸς τὸν Βουτζιὰν, καὶ τοῦ ὁποίου οἱ πόδες ἐγγίζουσι τὴν γῆν, δύνασαι νὰ μοὶ εἴπῃς διὰ τί ὁμοιάζει μὲ νόθον κλάσμα ;—Μάλιστα εἶπεν ὁ φίλος του, διότι ὁ ἀριθμητής ἐστι μείζων τοῦ παρονομαστοῦ.

Ο ΒΙΚΤΩΡ ΟΥΓΟΣ.